

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №107 (132) БЕРЕЗЕНЬ-КВІТЕНЬ 2022 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
«ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ»

<http://vmvpu.vn.ua> <https://instagram/vmvpu>

<https://www.facebook.com/dptnzvmvpu> <https://www.facebook.com/groups/vmvpusport>

24 лютого 2022 року закарбується в пам'яті мільйонів людей нашої України, і не тільки, як день біди та горя, втрачених мрій та сподівань, нездійснених задумів. Держава, абсолютно без елементарних моральних принципів, з ідеологією, позбавленою здорового глузду, великою кількістю зазомбованого населення, керована нелюдом, істотою з хворобливою уявою, розпочала кровопролитну, руйнівну війну проти українського народу. Вона зробили виклик усьому світу.

Виконуючи злочинні накази, чинячи воєнні злочини, дика орда накинулася на мирні міста та села, спалюючи та руйнуючи, вбиваючи мирне населення. Не маючи нічого людського, керуючись звіриним інстинктом, загарбники проливають безневинну кров, грабують, гвалтують...

Рідна наша Україно! Ти у нас одна, не зважаючи на перевагу другої армії світу за озброєнням та чисельністю, твої сини та дочки стали як один на твої захист. Страшне, жакливе слово "війна" згуртувало нас усіх для боротьби проти окупантів, ми стали сильними та єдиними, як ніколи.

За період ведення бойових дій на нашій території ЗСУ за всенародної підтримки дали гідну відсіч агресору. Він втратив і продовжує втрачати техніку, живу силу, все, що притаманне людині.

Ми будемо боронити нашу рідну землю і віримо у Перемогу, роблячи кожний свою справу, будемо наближати той великий день. Жакіття війни не стерти з пам'яті людської. О жалюгідний народ, з чим ти підеш у віки? Ти не маєш права на прощення за звірства та знущання, пролиту безневинну кров людську. Нехай кара Господня зійде на тебе. Ми віримо у Перемогу. Перемога за нами!

Напередодні Великодніх свят від широкого серця хочу привітати кожного із Великим днем Христового Воскресіння! Зичу вам міцного здоров'я, щастя і доброї долі. Хай ваші серця наповнюються радістю, не зважаючи на усі труднощі, з якими стикається наша Україна, а Великодні дзвони принесуть у ваші оселі мир, злагоду, світлу радість!

Олександр Дмитрик, директор

СЬОГОДНІ ВІЙНА В ЖИТТІ КОЖНОГО З НАС...

Наше з вами життя розділилось на «до» і «після». Ніхто не йняв віри, що війна – підступна, віроломна, жорстока – увірветься в нього. Так хотілося сподіватися, що ніколи більше... Але війна-кривава рана людства, епіцентром якої є сьогодні наша країна.

Давні мудреці говорили: «Якщо минуле забувають, воно повертається». Ми нічого не забули, але трагедія війни повторилась. Хоча тисячі українців заплатили своїм життям за мирне небо, яскраве сонце, тишу й спокій. Мир на землі – це

безцінний дар, завойований кров'ю, це заповідь щастя. Хіба так багато потрібно людині для щастя? Безпечна дійсність, упевненість у майбутньому. Кожен прагне реалізувати свої здібності, жити повним життям та бачити навколо себе усміхнених, добрих людей.

*Щоб тільки неба очі голубі
Цю землю завжди бачили в цвітінні.
Щоб ці ліси не вимерли, як тур,
Щоб ці слова не вичахли, як руди...*

(Л.Костенко)

Сьогодні слово «мир» не звучить для нас так банально, як раніше. Це сталося

вдосвіта, 24 лютого, коли ми прокинулися під звуки вибухів. І перед нами постала нова реальність, ніби в калейдоскопі жакіть: рашистька навала, бомбардування міст, смерть і страждання мирних мешканців, серед яких діти, розгромлені гуманітарні коридори, трагедія Маріуполя, Харкова, Бучі, Ірпеня, Гостомеля... Але яке неймовірне єднання продемонструвала наша країна! Збройні сили України, загони тероборони, волонтери, просто українці стали на захист рідної землі. Наше училище у співпраці з міською радою і волонтерами також долучилося до

активної діяльності, надавши прихисток вимушеним переселенцям з Харкова, Чернігова, Маріуполя, інших міст. У гуртожитку училища організовано проживання, забезпечення всім необхідним, в ідальні організовано харчування.

Коли дивишся в очі цих людей, розумієш глибину їхнього болю і страждань. Вони ще не готові ділитися пережитим, їхні душі ніби скам'яніли, бо в кожній із них особиста і загальнолюдська трагедія, можливо, не виплакана сльозами.

Початок. Продовження на стор.2

СЬОГОДНІ ВІЙНА В ЖИТТІ КОЖНОГО З НАС...

Продовження. Початок на стор. 1.

Наш ранок починається з новин і подяки тим, хто дав нам можливість прокинутись в тиші, наше серце болить від кожної втрати, розбитого міста, втраченого людського життя, скаліченої людської долі. Воно переповнене ненавистю до тих, хто ступив на нашу землю. Цей градус ненависті іноді просто зашкалює, і його вистачить не на одне покоління українців. Наш день закінчується молитвою за кожного воїна, за тиху, спокійну ніч, за мир і надію.

«Війна – це горе», - так говорила моя прабабуся. Вона була ще дитиною, коли почалася війна. І розповідала багато різних історій про її жахіття.

Моя прабабуся пережила не тільки війну, але й голодомор. Вона жила у багатодітній сім'ї, в родині їх було семеро. Коли почалась війна, їй було всього дев'ять років. Вона розповідала, як німці ходили по хатах і забирали їжу, прирікаючи людей на голодну смерть. Бабуся згадує: «В село йшло військо: попереду йшли солдати з кулеметами, а позаду їхали на машинах, танках, кидали снаряди і палили хати. Вони ставили прожектори на горбах, щоб бачити, де люди. А якщо в хаті вночі горіло світло, то хату або підпалювали, або заходили і вбивали її мешканців. Та, на щастя, дітей не чіпали.

А коли кидали снаряди, то один з таких впав переді мною, прямо за хатою. Він вирив величезну яму і спричинив багато шкоди. Вся худоба була знищена, тому їсти не було що і здавалось, що разом із війною повертається страшний голодомор».

Сьогодні, слухаючи новини, з жалем усвідомлюю, що все це повторюється. Ба більше і страшніше. Вони, ці нелюди, вбивають і калічать дітей, розстрілюють гуманітарні коридори, перетворюють міста на кладовища. Як це пробачити чи забути? Це за межею людських можливостей.

Зараз цього теплого березневого дня я спостерігаю за промінчиком сонця, що заходить. Він грайливо гойдається на колісці маленьких пухнастих котиків верби. Я знаю, що за заходом сонця має бути схід, з яким народжується відчуття наближення перемоги, надії на мир в квітучій, єдиній Україні, яку неможливо здолати і якій не треба більше війни. Ніколи.

Р.С: І насамкінець: учені підрахували, що за усю історію існування людства на Землі було лише шість (!!!) днів цілковитого миру – сто сорок чотири години злагоди та любові. А чи не замало?

Помаз Н. В., викладач зарубіжної літератури

РОЗДУМИ ПРО ВЧИТЕЛЬСЬКІ БУДНІ

Ми не вибираємо часів.

Ми можемо лише вирішувати, як жити у ті часи, як обрали нас...

Джон Рональд Руал Толкін

Війни завжди починають нації з деградованою мораллю, а перемагають в них високодуховні, розвинені, цивілізовані народи... Так, перемагають! І в нашій Перемозі сумнівів не може бути!!! Потужний, сміливий, мужній волелюбний український народ, яким захоплюється весь світ, вийшов на Голгофу і проходить своє Розп'яття, мабуть, як свідчать багато пророцтв, – це таки справді обрана Богом Земля і тому майбутнє у неї теж особли-

во проходить нелюдські тортури, геноцид, але при цьому щиро молиться, гуморить, співає, милосердний до тварин і ні на кого не перекладає відповідальності, кожен робить те, що може робити для блага своєї країни.

Викликають захоплення і наші колеги, які змістовно, цікаво, професійно проводять онлайн уроки, і напружено та самовіддано працюють в ідальні, щоб харчувати тимчасово переміщених осіб. Поряд з викладачами та майстрами кухарської справи Мазур Р.А., Олійник Л.М., Пахолук О.М., Тишкунь Н.М., та Мартинюк Т.М ми потихенько оволоділи

М.В.Бондарчук, Л.І. Мельник, Т.В. Нагірна, С.М.Бережок, Т.М. Расулова, Н.А. Колесник, Г.П.Олексієнко, Л.О. Захарчук та інші, не рахуючись з власними потребами, часом, сумлінно допомагають, інколи свідомо обираючи складний етап роботи. Працюють усі жваво, дружно, допомагаючи один одному, деколи поміж роботою колеги встигають поділитися педагогічними лайфхаками. Залишаючи основну діяльність, з великим бажанням також долучитись до важливої справи у видачі сніданків бере участь заступник директора з навчальної роботи Корженко С.Г.. Старший майстер Маліхатко О.Ф. організує роботу безпосередньо майстрів, а також береться за будь – яку роботу, яка потребує виконання.

Активно допомагає в приготуванні їжі також колишній майстер виробничого навчання, яка сьогодні перебуває на заслуженому відпочинку, - Король Л.М. Завжди людяна, чуйна до чужої біди, вона й сьогодні не змогла бути осторонь. Людмила Миколаївна багато працює, передає свій багаторічний досвід колегам.

Та особливої вдячності заслуговує методист навчального закладу – Коломіїчук Л.О., яка від самого ранку до пізнього вечора організує весь процес харчування: приймає товари, видає, допомагає кухарям скласти меню, не боїться ніякої роботи, підміняє, де потрібно, уважна до людей, як до колег, так і вимушених переселенців, особливо до дітей. Підтримує Ларису Олександрівну її донька Вікторія та чоловік В'ячеслав, який не питає, що робити, а стає і робить.

Незамінними на кухні є також Б.В. Миронюк та господарча служба, які допомагають щоденно виносити кухарям важкі

каструлі, що значно полегшує і не без того важку працю жінок.

Дуже багато ще хотілось би сказати гарних слів на адресу колег, але найвищою нагородою для усіх є слова щирої вдячності людей, їхня посмішка і маленька радість зустрічі теплих сердець...

«Ми не вибираємо часів. Ми можемо лише вирішувати, як жити у ті часи, які обрали нас...» Дуже складний час, але саме ми обрані для нього, значить ми спроможні зробити дуже багато, робимо все, що залежить від нас: даруємо надію і підтримку тому, хто цього потребує, гарно навчаймо, закладаймо справжні духовні цінності, турбуємося про ближніх і пам'ятаймо – це все наближає нашу велику Перемогу!

Грибик Т.А., викладач суспільно – гуманітарних дисциплін

ве... І ми, як ніколи, уже сьогодні маємо долучитися до його творення. Своїми щоденними роздумами, виборами, думками, діями маємо стати на сторону Світла, перемагати темряву, насамперед в собі, і максимально сприяти нашій Перемозі.

Дуже пишаюсь своїм безмежно сильним, духовним українським народом, який

усі навиками приготування та подачі їжі. Проте ексклюзивними залишаються вареники та млинці від Черниш Т.М., котлети від Ткачук Г.Е., панакота від Щербанюк Л.О. тощо. А.В.Фурман, В.О. Капітанчук, Т.П.Кобилянська, К.В. Колісник, М.Л.Кирильчук, і.і. Стець, О.К.Петелько, О.О.Веретянова, Т.В.Коношевич,

«Найбільша помилка - це знехтувати українцями.

Вважати українців слабкими. Образити українців...

Ніколи не ображайте українців. Українці завжди повертаються.

Українці повернуться і повернуть своє! Не ображайте українців. Інакше коли українці повернуться на свою землю, де поховані їхні предки, то живі на цій землі будуть заздрити мертвим!».

Джохар Дудаєв, витяг з книги «Атака Ічкерійського Вовка»

Буремне сьогоднішня нашої багатостраждальної держави не залишає байдужим нікого. Події, що відбуваються зараз, торкаються серця та збуджують свідомість практично кожної людини: від маленького школяра, що чує розмови стурбованих батьків чи учня нашого училища, який ще пів року тому навіть не цікавився новинами, до дорослого, який відчуває усі болі та наслідки геноциду українського народу.

Біль, сум та гіркоту буття сучасного українця кожен висловлює по-різному: впадає в тривалу депресію, відчуває тваринний страх, злість або ненависть, ціпеніє від кожного звуку, вже другий місяць живе з майже «паралізованою» свідомістю. Є ті, які практично цілодобово ведуть інформаційну війну в соціальних мережах, намагаючись «достукатись» до «x@рошихрусских» або виявляє диверсантів і цим сприяє безпеці України. Але є і ті, хто допомагає сам собі пережити війну, шукаючи іншу, хоча б найменшу, можливість допомогти тим, хто змушений був залишити власну домівку і тим, хто ставить на карту власне життя, титанічними зусиллями наближаючи перемогу.

Українське волонтерство – явище унікальне, якому завдячуємо власним

ВОЛОНТЕРСТВО РОБИТЬ УКРАЇНУ НЕПЕРЕМОЖНОЮ!

суверенітетом. Розквіт волонтерської діяльності у нас припав на час Революції Гідності і початок війни на Донбасі.

Про волонтерський рух в Україні сьогодні з захопленням говорять у багатьох країнах світу, аналогів якому немає в сучасному світі. У надзвичайно складний період саме цей рух об'єднав суспільство, створив дієву структуру громадських організацій, груп людей, готових взяти на себе вирішення найбільш нагальних і болючих проблем держави.

Слово «волонтер» походить від французького *volontaire* (доброволець), яке в свою чергу запозичено з латинського *voluntarius* (*voluntas* – вільне волевиявлення, *vol* – бажання, намір). Тобто волонтерство – добровільна безкорисна суспільно важлива діяльність.

Не залишилися осторонь волонтерства педагогічний та учнівський колективи ДПТНЗ «Вінницьке ВМВПУ» вже з перших днів війни. Коли почалася повномасштабна війна, наш народ, ніби поранений звір, почав захищатися і об'єднуватися заради перемоги. Пріоритетними напрямками волонтерства нашого колективу є надання соціальних послуг внутрішньо переміщеним особам із зон бойових дій.

Відколи росія напала на Україну, наш навчальний заклад продовжує працювати, проте місія змінилася. Сьогодні люди приходять сюди знайти прихисток. Замість стільців у актовій залі – одяг, взуття, постільна білизна, матраци, іграшки, засоби гігієни, побутові речі тощо. Педагогічні працівники, як і раніше проводять освітню діяльність та одночасно волонтерять на всіх «фронтах»: поселяють вимушено переміщених осіб, готують для них їжу, підбирають речі першої необхідності, допомагають «знайти себе» в нових життєвих обставинах.

Щодня у гуртожитку учили-

ща проживає біля 200 осіб, для яких організоване трьохразове харчування, дозволя дітям шляхом проведення для них майстер-класів, тренінгів, відвідування кінотеатрів міста, надання правової, інформаційної та психологічної допомоги, забезпечення засобами гігієни, одягом та взуттям.

Майже половина населення України зазнала суттєвих потрясінь – люди були змушені переселитися в інші безпечніші області України. Це стало новим викликом для Вінницького регіону. Завдяки невтомній праці всіх тих, хто за професійними обов'язками та за покликанням душі допомагає біженцям, зусиллям Вінницької обласної військової адміністрації на чолі з Сергієм Борзовим вдалося оптимально організувати підтримку таких людей у воєнний період, допомогти тим, хто опинився в складній життєвій ситуації отримати прихисток та інтегруватись в Подільську громаду.

Система волонтерського руху нашого закладу функціонує завдяки людським ресурсам. Працівники училища з перших годин війни організувалися на допомогу нашим захисникам, переселенцям і біженцям із гарячих точок. Все це стало можливим завдяки злагоженій і скоординованій роботі очільників Департаменту освіти Вінницької міської ради під керівництвом Оксани Яценко, заступників директора департаменту освіти Ірини Божок та Наталії Мазур. Зараз кожен працює на своєму місці, докладаючи максимум зусиль для спільної перемоги.

Щодня вінницькі організації, підприємства, жителі міста, колектив ДПТНЗ «Вінницьке ВМВПУ» згуртовуються, аби допомогати евакуйованим. Всі ті, хто до війни жили звичайними клопатами, щодня опікуються людьми, змогли організуватись та надають побутову техніку, ковдри, матраси, дитяче харчування, дитячі розважально-розвиваючі ігри тощо. Все це надходить від таких організацій, як: філія компанії «Людина в біді» *Člověk v tísni* в Україні, БФ «Миротворець України», БФ «Вінниця – комфортне та безпечне місто», Координаційної платформи волонтерської допомоги «Vinnitsa Myday», ГО

«Служіння», ФОП Рудь В.Г. – AQUALUX, ФОП Щерба Б.І., ФОП МАКОВЕЙ С.Ю., Вінницька бізнес-довідка Фонд «Східна Європа», ГО «Подільська агенція регіонального розвитку» та інші.

Сьогодні наш заклад освіти став осередком, який дає змогу не лише здобувачам освіти отримувати знання, але й переселенцям отримати прихисток, психологічну підтримку, відчуття приналежності до спільноти тощо. Тому всьому педагогічному колективу надзвичайно важливо гнучко підходити до організації освітнього процесу так, щоб він був комфортним, не травмованим, а також готувати вареники, млинці, деруни, борщі, супи, каші, м'ясні страви, солодкі смаколики для тих людей, які вимушено покинули власні домівки. Директор, заступник директора, методист, вчитель, майстер виробничого навчання, психолог, соціальний педагог, бібліотекар, вихователь, працівник господарської частини ДПТНЗ «Вінницьке ВМВПУ» працюють з вірою у перемогу, любов'ю до рідної землі, надією на мирне майбутнє, намагаються бути активним та корисним у підтримці України та наших співвітчизників, тримати бойовий дух!

Нас захищають справжні Супергерої: ЗСУ, Нацгвардія, Тероборона, МВС, усі небаїдужі Громадяни, які об'єдналися заради захисту Батьківщини. Ми маємо безпрецедентну підтримку міжнародних партнерів. Увесь світ підтримує Україну.

У душах кожного з нас зародилось почуття гордості за те, що ми українці – мужній, незламний, нескорений, милосердний, волелюбний народ.

Ми нація вільних людей! Такими були, такими є і такими будемо!

Тримаймося! Все буде УКРАЇНА!

Людмила Біла, заступник директора

Вікторія Петрова, Наталя Гавриш, викладачі спецдисциплін

«Вставай, у нас війна», – із цими словами мене розбудила мама 24-го лютого. Наступні кілька днів були сповнені новинами, розпачем і розгубленістю. Я читала новини кожні 15 хвилин, знала все, що було можливо, але все одно здавалось, що окупанти і ракети можуть бути тут будь-якої хвилини.

Мене охопило відчуття, що життя поділилось на «до» і «після». Я не могла нормально спати і їсти. Я була виснажена, але найболючіше було відчувати себе некорисною, якоюсь «неприкаяною». Я знайшла цьому рішення в роботі. Через інтернет дізналась про волонтерський центр, де плели сітки. Кілька днів я займалась саме цим, згодом мені дали завдання, яке було пов'язане зі спілкуванням із внутрішньопереміщеними особами. Я встигла зустріти не менше сотні людей. Дуже боляче від того, скільки разів я чула одну і ту саму фразу: «Вискочили з підвалу в чому були,

ДОСВІД ВІЙНИ

оце все, що в нас є». Одного разу я стала свідком малої історії, яка, я впевнена, надовго запам'ятається мені. Жінка з дитиною спускалась сходами і дитина почала повторювати, що не хоче спускатись у підвал. Мамі довелося заспокоювати дитину і говорити, що вони йдуть не у підвал, а магазин, що нема чого переживати. Згодом така ж сама історія повторилась із іншою сім'єю. Вони ніяк не були пов'язані між собою, тільки власним досвідом у холодних підвалах, які заміняли домівки.

Навіть працюючи у волонтерському центрі, я відчувала, що роблю недостатньо, що насправді допомогти багатьом людям уже не можна. Один чоловік поділився зі мною, що він приїхав до Вінниці один, тому що втратив свою родину. Я зрозуміла, що ніяка гуманітарна допомога чи сітки, чи будь-що, не допо-

можуть йому, не втішать, ніколи не повернуть його родину. Такі реалії, як ця, розбивали мені серце.

Але все одно я продовжувала робити, що могла. Адаже краще це, ніж нічого. Згодом спеціалізація центру змінилась, у мене відновилося навчання і часу для волонтерства стало менше. Я все одно стараюсь приділяти цьому час, деколи волонтеру онлайн.

Зараз життя трохи налагоджується. Попри все, з'являється відчуття «цивільності». Виходити на вулицю, гуляти, радіти, бачити друзів і продовжувати навчатись здається нереальним, але можливим. Сподіваюсь, що усіх нас чекає більше можливостей для щастя попереду.

Слава Україні!

Зі слів молодої волонтерки Олени Шестакової

Майстер в/н Тетяна Мартинюк

Війна поділила життя кожного мешканця України на дві частини: життя до і життя після 24 лютого 2022 року. Воно змінилося у всіх: тих, хто залишився в країні на вільній території, тих, хто потрапив в окупацію, тих, хто вимушений був виїхати в інші, безпечні місця України або за кордон.

Кожен ранок починається зі спілкування з близькими: Як пройшла ніч? Як ви там? У вас тихо? Бережіть себе. І найголовніше – ВІРИМО, НАДІЄМОСЯ...

Важко уявити, що зараз відбувається у Харкові, Маріуполі та інших місцях, що знаходяться під безперервним ворожим вогнем, в облозі, без світла, води, харчів... Людина з нормальною психікою навіть уявити собі не може всі ці жахіття.

Важко уявити, що відбувається на душі в тих, хто знаходиться в окупації... Навіть у страшному сні ми не могли уявити собі, що це слово мирні мешканці України будуть згадувати не тільки в підручниках. Але навіть у таких умовах пересічні мешканці виходять на мирні мітинги з лозунгами на підтримку єдності України. Скільки потрібно мати мужності, щоб без зброї, голіруч намагалися зупинити ворожі колони, сказати ворогу: «Ми вас не кликали...» або «Херсон – це Україна!!!»

Важко уявити, що зараз відчувають наші військові на передовій. Але вони не просто тримаються, вони виборюють ко-

жен клапоть нашої землі, кожен хвилину нашого спокійного сну.

Важко уявити, що зараз відчувають наші хлопці, коли заходять у кожне звільнене село, містечко. Як це бачити, що натворили нелюди з нашою прекрасною країною, що зробили з мирними мешканцями. Руїни... Руїни замість нещодавно світлих та затишних будинків. Жахи окупації у кожному свідченні очевидців, але в очах мешканців – віра в перемогу.

Чи міг хтось, ще в тому житті, до війни, уявити черги з добровольців у військоматах? Могли уявити, що весь народ, з півночі до півдня, із заходу до сходу, стане єдиною сім'єю, єдиною силою, що буде боротися із загарбниками? Чи могли уявити, що переселенці зі

сходу будуть прийняті на заході країни як рідні? Що майже кожен стане волонтером? Що чужі люди будуть допомагати з житлом, їжею, одягом, ділитися сердечним теплом?.. Ми, такі різні, не завжди дружелюбні один до одного, під час війни нарешті зрозуміли, що ми ЄДИНА нація, ВІЛЬНА країна. Для всіх нас головне зараз ВІРА: віра у ЗСУ, у тероборону, в український народ, у ПЕРЕМОГУ.

Щодня кожен із нас у вільну хвилину звертається до свого гаджету, щоб прочитати стрічку новини, поспілкуватися з рідними. У просторах інтернету знайшла деякі корисні поради. Психологи радять, як налаштувати психіку, щоб віра, яка є сильним емоційним станом, ставала життєвою силою та давала змогу рухати-

ся вперед.

Віра пов'язана з довірою – здатністю покладатися на того, кому довіряєш. Зараз можуть виникати різні думки, а психологічний стан погіршуватиметься, але не можна падати духом, нашу віру необхідно зміцнювати, а для цього варто робити наступне:

- користуйтеся перевіреною інформацією про перемоги української армії, успіхи волонтерів, дипломатів та інших фахівців, які борються із противником на всіх фронтах;

- будуйте плани на найближче майбутнє, більше мрійте, плануйте, що зробите після перемоги;

- якщо ви віруюча людина, то варто молитися за мир, за здоров'я та захист близьких, рідних та всієї країни. Молитви дають надію та підтримку;

- робіть правильні психологічні установки, більше говоріть фразу «Ми переможемо» або «Після перемоги», щоб якнайшвидше наше бажання реалізувалося;

- дозволяйте собі відчувати злість на супротивника, бо це мобілізує організм на протидію, а також подяку нашим захисникам – це дає почуття стабільності.

Впевненість у перемозі переважає в усіх регіонах країни. 93% українців вірять у те, що Україна зможе відбити напад росії. Віримо, працюємо кожен на своєму місці задля Перемоги.

За матеріалами Інтернету

Колесник Н.А., майстер виробничого навчання

ІСТОРІЯ СВДЧИТЬ....

Міфи потрібно розвінчувати. Міф про «непобедимість великої Росії» сформувався російською пропагандою впродовж багатьох століть. Але це досить легко спростувати, якщо знати історію.

Крізь століття були різні періоди для українських земель. Були кращі і гірші часи, були поразки і перемоги. Багато було і українсько-російських війн та битв, але в більшості з них – це наші перемоги.

Історія свідчить: 1158—1161 рр. боротьба з Володимиро – Суздальським князівством – наша перемога, 1514 р. – переможна битва під Оршею, литовсько-руськими дружинами командував князь К. Острозький, 1558—1583 рр. Лівонська війна – перемога, 1618 р.- оточення Москви козаками на чолі з Сагайдачним, вони були готові її спалити дотла. 1659 р. – битва під Конотопом, і знову поразка Москви. Цей список можна продовжувати.

А ось перелік війн з іншими державами, де Московія також програвала: Смоленська війна, Російсько – перська війна 1796 р., Кримська війна 1853 – 1856 рр., Російсько-японська війна 1904–1905 рр., війни за незалежність Латвії та Естонії та інші. Але про це московити завжди вважали за краще промовчати.

А в скількох війнах, де перемогла Московія допомогли саме українці, які брали на себе основний удар (російсько- турецькі війни, Друга світова та інші).

Про нашу армію і її професіоналізм знали іноземні держави – це походи Святослава, В. Великого, Я. Мудрого, Данила Галицького, П.К.Сагайдачного та козацького війська.

До прикладу, походи Б. Хмельницького розбирали і вивчали сучасники тих подій – настільки вони були успішними.

Так чому тепер ми можемо сумніватися в собі? Коли в наших головах поселилась думка про те, що Московія стала така могутня?

А чи стала? Наявність танків не говорить про високий розвиток держави. Період Російської імперії та Радянського Союзу зробив свою справу. Завдяки ідеології перекинувалися факти, вони просто почали красти нашу історію. Роками йшла робота над тим, щоб зламати нашу пам'ять. Але це важко зробити.

Історія вчить, що ми маємо пишатися нашим минулим. Зараз дуже важливо зберегти єдність і територіальну цілісність. Події періоду роздробленості Русі-України, чи то періоду Руїни, чи Української революції 1917-21 рр. – це яскраві приклади того, як через роздробленість ми втрачали свою державу. Тому в ці дні нам, як ніколи, потрібно бути єдиними, цілісними та пам'ятати, що кожен кілометр нашої землі для нас важливий! Ми повинні критично мислити, аналізувати історію та сьогодення. І найголовніше – не сумніватися в собі і в перемозі України.

Бережок С.М., викладач суспільних дисциплін

ЖАХЛИВА СТОРІНКА ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Наше мирне спокійне життя зупинилось 24 лютого. Цей день запам'ятався назавжди кожному українцеві. Ще ввечері напередодні в кожного з нас були плани, мрії і завдання на наступні дні. І раптом все зупинилось, обірвалось і почорніло. Ми всі відчули подих війни. Не може бути спокою в душі, коли гинуть безневинні люди.

Жахливо і ніяк не вкладається в голову, що діти залишаються в одну мить сиротами, родини втрачають своїх рідних, ніхто не знає і не передбачає, що буде через хвилину, годину, день. Не має слів, щоб описати той біль, який поселився в душі у кожної людини.

Українці – мирна нація, але в суворі часи доводилось брати зброю та ставати на захист рідної землі. З історії ми пам'ятаємо, що протягом віків нашим дідусям доводилось боронити свої землі, захищати дітей, матерів, старців. Я впевнена, що кожен із нас в цю мить згадає своїх пращурів, які загинули в попередніх війнах або були поранені, захищаючи свої родини і оселі. Сторінки історії українського народу, на жаль, повторюються. От і зараз ми бачимо,

як наші військові віддано і без відпочинку захищають кожного з нас!. Вони мужні, героїчні і водночас добрі та людяні. Ненависть до ворогів поєднується в них зі справедливістю і гуманізмом. Ми бачимо це в їхніх справах, у їхньому ставленні до полонених. Честь і слава нашим захисникам! Про це потрібно пам'ятати кожен мить.

Наше життя розділилося на до... та після... Ми все більше гуртуємось, більше турбуємось один про одного. На мою думку, це відчуває і бачить кожен. Ми спільно виконуємо ті роботи, які нам під силу, для допомоги військовим і для наближення Перемоги. Скільки добрих справ робиться задля допомоги військовим, біженцям, потребуючим людям в ці нелегкі часи. Від малого до великого, я впевнена, я бачу, я чую, як кожен намагається бути корисним і внести свою хоч і невеличку часточку в загальнонародну справу.

Тож, давайте будемо дружніми, уважними, дбайливими та чесними один до одного і до нашої України!

Лукашенко М.М., майстер виробничого навчання

ВИПУСНИКИ УЧИЛИЩА - НАШІ ГЕРОІ!

Сьогодні квітень 2022 року, в країні йде війна. 24 лютого 2022 року незадовго до 05:00 за українським часом Росія підло напала на Україну.

Москаленко Валентин

Через кілька хвилин почалися ракетні удари по всій країні. Завдяки спротиву нашої армії і сил самооборони вже в перші дні агресії російська армія зазнала значних втрат у живій силі і техніці. Ось уже 6 тижнів триває героїчне протистояння України у війні з росією. Сьогодні сили оборони України за підтримки народу продовжують звільняти захоплені території від російських окупаційних військ. І серед них є випускники нашого училища, мої хлопці, 2020 року випуску.

Ще в червні 2020 року це були веселі, життєрадісні хлопчачки. Кожен із них планував своє життя на десятиліття вперед: знайти хорошу роботу, отримати вищу освіту, зустріти кохану дівчину, створити сім'ю, заробити багато грошей, щоб його сім'я нічого не потребувала.

Багато хто з хлопців одразу були призвані до збройних сил України. Вони вважали, що кожен хлопець, який поважає себе, повинен віддати данину своїй Батьківщині, повинен пройти через армію, щоб стати справжнім чоловіком. Ніхто з них не міг знати, що на кого чекає попереду. Що почнеться війна, і вони на

передовій захищатимуть свою країну. Стануть опорою всім людям своєї країни, захищаючи міста України. Я ніколи не могла припустити, що через 2,5 роки під час війни ми будемо хвилюватися за хлопців групи №46, 2020 року випуску. Що хлопці, які мріяли вирватися у вільне життя, почнуть спілкуватися між собою, підтримувати один одного.

З випуску групи №46 2020 року сьогодні на передовій захищають Батьківщину семеро випускників нашого училища.

Важко усвідомити, що немає вже серед живих Москаленка Валентина,

який загинув в боях у місті Києві. Валентин, був гарною людиною, надійним другом, мав авторитет серед хлопців у групі, добрим сином та надійним захисником нашої держави України. У нашій пам'яті він залишиться назавжди як Герой, який віддав своє життя в боротьбі за незалежність та самостійність України. Валентин назавжди залишиться в нашій пам'яті.

Я пишаюся своїми випускниками!

Героям слава!

Ісайкіна М.В., майстер виробничого навчання

Щороку училища рідина поповнюється новачками, які приїжджають до нас на навчання з різних куточків Вінниччини та інших областей.

1 вересня - це завжди початок чогось нового. Це нові знайомства, враження, це чергова сходинка життєвого досвіду, це безліч нових починань.

Ось стоять на святковій лінійці трохи розгублені першокурсники, перед якими відкриваються нові можливості знайти себе, спробувати в чомусь новому, пізнати професію. Серед трьохсот юнаків та дівчат був сором'язливий, трохи збентежений хлопчина Максим Лещенко, який обрав для себе професію «Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування».

Учнівське життя — найкращі роки. Найбільш запам'ятовуються ті часи, коли живеш у гуртожитку. Ти залишаєш рідний дім, виходиш із зони свого комфорту і їдеш у незнайоме місце, до чужих людей - і твоє життя, доросле життя, починається з нової сторінки. Для когось це справжнісінький рай, а для когось — пекло.

Більшість із тих молодих людей, що прожили роки навчання в гуртожитку, вважають, що той, хто в ньому не жив, справжнім студентом і не був. Це твердження натякає на досвід, який отримує вчорашній школяр. Заселяючись до гуртожитку, першокурсник, який ще вчора жив із батьками, починає пізнавати самостійне життя з усіма його нюансами

ДОРΟΣЛІ ДІТИ!

і труднощами.

Вихователь має неабиякий вплив на формування особистості. Важко навіть уявити собі, скільки душевних сил, енергії, знань, умінь треба докласти, щоб виростити і виховати справжніми людьми таких різних, не схожих між собою дітей!

Вечори відпочинку, тематичні заходи, екскурсії містом, безсонні ночі, після яких, на уроках так хочеться спати, але й так приємно на душі. Але навіть не це все є головною перевагою життя студента. Саме в цей прекрасний час людина починає приймати і усвідомлювати себе як особистість. Час сповнений не тільки радістю та безтурботністю, а й бажанням знайти себе в безмежному світі можливостей.

Безсумнівно, цей час залишить глибокий слід в серці, тому варто взяти від студентського часу все, що воно може дати. Вся приналежність справжнього студентського життя в тому, що вона буває тільки раз, а після залишаються лише світлі спогади.

Максим свого часу був гарним учнем, добре навчався, був старостою 7-го поверху в гуртожитку, активним членом учнівської ради гуртожитку. У вільні від навчання та громадської роботи години писав вірші, прозу та фантастичні повісті.

Після закінчення училища Максим відслужив 5 місяців строкової служби та

перевівся на контракт. Сьогодні у складі Національної гвардії захищає Україну від рашистської навали.

Наразі спілкування з Максимом відбувається тільки в месенджерах, однак поговорити є про що!

«Я виріс у простій сім'ї в селі. Ріс все життя без батька. Про маму скажу лише одне - вона найдорожча на світі людина. Вона виховала мене таким, який я є.

Я прокладаю свою дорогу сам собі. Що спонукало мене прийти на службу? Я й сам не можу зрозуміти. Якийсь такий порив, просто захотілось спробувати насправді, що це таке. І я не жалкую про свій вибір.

Училище на мене вплинуло позитивно, я зміг багато чому навчитися (не лише в плані здобуття професійної майстерності) - я зрозумів, що таке самостійне життя.

Особливо хотів би подякувати нашому вчителю допризовної підготовки, полковнику Тимошенку Євгенію Степановичу. Він дав багато корисної інформації на своїх уроках.

Я маю одне бажання: щоб все закінчилось! Я хочу побачити свою сім'ю! Я хочу жити у вільній незалежній соборній Україні! Більше мені нічого не потрібно. Цей непростий час дав мені зрозуміти, чого я зараз тут, а не ховаюся!

Бондар Т.І, вихователь, Біла Л.О., заст.директора з виховної роботи

**Козаче, батько наш Бандеро!
Врятуй нас від російської химери,
Дай сил нам відстояти країну,
В бою не впасти на коліна!
Закрий нам небо наше синє,
Щоб мати дочекалась сина.
Бо тисячі їх душ
знялись уже за хмари,
А тут ідуть бої, ракет удари.
Без страху смерті в бій всі хлопці
рвуться,
Від диму, кіптяви рукою обітруться,
І знову в бій! За рідну Україну!
За матір, за сестру і за свою дитину,
За рідну землю, що добром багата,
За садок вишневий і за рідну хату,
За українське слово, мову солов'їну,
І за твою пісню, моя Україно!**

Максим Лещенко, випускник ВМ ВПУ, 46 група

«ЗУСТРІЧ» ЧЕРЕЗ 38 РОКІВ

38 років пройшло, як я потрапив до навчального закладу, в якому навчався протягом 1981-1984 року, в групі №3 за професією електромонтер СЦБ.

Йшов і не вірив, що таке може бути: знову живу в гуртожитку, але не на другому поверсі з найкращим другом Бершадським Леонідом, а з дружиною Аллою - на восьмому. Наче повернувся у юність, наринували спогади. Приїхав в училище я з Липовецького району, села Богданівки. Нас безкоштовно одягали, годували. Пригадую, як чистили картоплю в їдальні, ходили строем, навчались, їздили на практику майже по всьому Радянському Союзу разом із майстром виробничого навчання

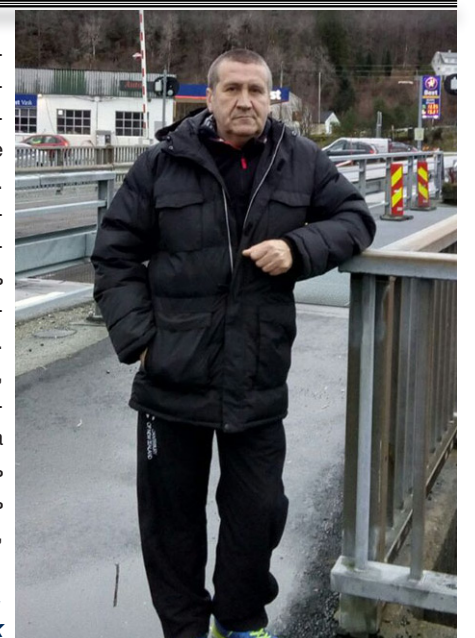
Чупахіним Володимиром Олексійовичем. Ми багато навчилися, побували в різних містах. Найприємніші спогади залишились із тих часів.

Зараз навчальний заклад вдруге надав прихисток мені та моїй сім'ї. Разом із дружиною змушені були покинути напівзруйнований Чернігів, щоб вижити та мати можливість й надалі виховувати своїх дітей, і опинились у Вінниці. До нас тут привітно ставляться, трічі на день дуже смачно годують, надають гуманітарну допомогу, за що ми дуже вдячні. Уважність, тактовність та теплий прийом - все це так необхідно людям, які пізнали війну із середини...

Смертоносні літаки, смерчі, гради, міни,

жахливі завивання сирен, зруйновані будинки, заводи, навчальні заклади, вбивства людей - все це залишилося позаду. Але це не можливо забути... Проте захоплює, яким став український народ. Усім кварталом збирали одяг для поранених бійців, допомагали літнім людям продуктами, водою тощо. Вражає мужність бійців, що нас захищають, стійкість людей, які витримують таку страшну наругу. Мені, як і багатьом переселеним особам, хочеться додому, але не просто додому, а відбудувати зруйновані міста та села, мої вміння та здібності наразі будуть необхідними, дуже потрібно кожному щось робити в ім'я світлого майбутнього України, сприяти її швидкій Перемозі!

Коцюрба Анатолій Іванович, колишній випускник

УКРАЇНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ТЕБЕ

24 лютого 2022 року розпочалась ще одна страшна сторінка історії нашої багатостраждальної країни. Близько 5-ої ранку життя людей в Україні поділось на «до» і «після».

Цього дня президент росії володимир путін оголосив про початок «військової операції» і розпочав повномасштабну війну з артилерійським обстрілом українських міст, вторгненням бронетехніки та військових.

Усі українці щиро вірять у Перемогу наших ЗСУ над ворогом та всіляко намагаються у різні способи допомогти їм у цьому.

Не стоїмо осторонь і ми...

1. Яким є Ваш особистий внесок задля наближення Перемоги?

У зв'язку з війною в Україні, ми з мамою та молодшим братиком поїхали за кордон, а батько залишився захищати нашу неньку Україну.

Зараз ми живемо в селі Попов біля міста Ченстохова (Польща), але й тут ми намагаємось не бути осторонь. Я долучаюся до діяльності волонтерів, які відправляють гуманітарну допомогу тим, хто цього потребує. Моя родина фінансово допомагає ЗСУ та біженцям. Я намагаюся морально підтримати людей поруч, беру участь у пошуку допомоги з інших країн світу для України. Крім цього, пишу вірші про війну, Україну і нашу Перемогу.

Гадаю, що навіть такий, на перший погляд, не дуже значний внесок допомагає наблизити Україну до перемоги.

**Катерина Жук,
з.о. групи № 3**

Війна! Ще вчора це було просто слово, а сьогодні, спосіб життя. Із перших днів вторгнення росіян ми з моєю родиною намагалися бути корисними. Спочатку приносили продукти, щоб приготувати обіди для нашої тероборони, залучали до цієї справи інших людей.

Ми з хрещеним батьком їздили наповнювати мішки піском для лікарень. Готували пиріжки для наших захисників міста. Для біженців організували збір одягу. Намагалися просто не бути байдужими і не залишатися осторонь біди. Віримо в нашу Перемогу! Все буде Україна!!!

**Владислав Богданов,
з.о. групи № 6**

З перших днів війни, будучи у колі своєї родини дома, я намагався дати собі відповідь на питання: чому це все відбувається? Навіщо ця війна, ці жертви, ці втрати? Та головне питання: як мені допомогти, що я можу зробити? Піти на війну? Мене не пустять ні батьки, ні вік не дозволяє, у тероборону - також.

Але є те, чим кожен із нас може допомогти - це благодійна

допомога. Уже з першого тижня я зі своїми батьками займався саме цим. Ми намагалися допомогти не тільки нашій армії, а й тим людям, які, на жаль, змушені були тікати зі своїх домів, аби врятувати самих себе. Як тільки я побачив повідомлення від Олени Михайлівни про те, що у нас в гуртожитку поселились біженці, то одразу повідомив про це батьків. Моя мама відклала усі свої справи та почала дивитись збирати усе, що було в списку найнеобхіднішого, сестра, яка була у складі руху допомоги людям під час війни, теж намагалась з'ясувати, чим вони зможуть допомогти. Після збору усього можливого я пішов до училища та віддав усе.

У актовій залі я побачив багато дітей мого віку, мені було їх жаль: вони залишили усе, що мали, заради порятунку свого життя. Мабуть, ніхто не хотів би побувати в такому ж становищі, ми хотіли допомогти, щоб цим людям стало хоч трохи легше, вони якось відволіклись...

Також я їздив зі своєю сестрою по школах нашого міста, де перебували такі ж діти. Ми допомагали чим могли. Саме завдяки задіяності мені було легше спати, у мене в голові були думки про те, що я міг комусь допомогти.

У своєму будинку ми дали прихисток біженцям з Маріуполя (вони намагались виїхати з країни та змушені були залишитись на ночівлю, оскільки з 22:00 була комендантська година).

Ходив з подругою до ательє та допомагав шити бронезилети для нашої армії.

Усе, що я згадав, може бути мало для спасіння України, але якщо кожен буде робити такі кроки, кроки, які може кожен, то не тільки допоможемо людям, але й допоможемо нашій армії та вплинемо на швидшу Перемогу нашої країни.

Слава Україні та мирного неба кожному!

**Юрій Франчук,
з.о. групи № 13**

Мені не подобається ідея ділити роботу людей на вагому і не вагому.

Важливе все. Кожен громадянин України є важливим, так як і його внесок у розвиток держави. У кожного своя роль і без єдності система може не працювати: без волонтерів - військові і люди не матимуть гуманітарної допомоги, без військових - ми б були окупованими, без людей, що ходять на роботу і купують продукти в магазинах - економіка страждатиме, якби деякі громадяни не виїхали за кордон - ми б мали більші втрати, без дистанційного навчання - молодь не отримуватиме знання і не зможе гарантувати хороше майбутнє.

Кожен внесок є вагомим, бо «ми пальці однієї руки, а сила пальців - у кулаці!», - Марі Дорошук (Луцька піснярка).

**Нагірна Дар'я,
з.о. групи № 17**

Я допомагаю біженцям, які приїхали до мого міста, та долучаюся до інших волонтерських заходів: плетіння сітки, збір продовольчих товарів тощо. Крім цього, я вбачаю свій внесок задля наближення Перемоги і у власних пожертвуваннях коштів для ЗСУ, нехай це маленькі суми, але сила українців - в єднанні.

Я стараюся не падати духом та завжди підтримувати людей, що оточують мене. Я спілкуюсь, піклуюсь та просто пишаюся українцями - всі ці дії, на мою думку, також є надзвичайно вагомим внеском для наближення Перемоги України!

**Вікторія Гуменна,
з.о. групи №12**

Від моєї сім'ї, які і від інших людей нашої держави, було передано для ЗСУ дуже багато різних речей, а саме: ковдри, білизна, каримати, їжа, кошти, ліки, засоби гігієни.

Ці необхідні речі ми збирали усім селом і відправляли через волонтерів на передову нашим бійцям-Героям.

СЛАВА УКРАЇНІ!!!

**Іванна Дорошук,
з.о. групи № 23**

Внесок моєї родини до наближення Перемоги над країною-агресором полягає в тому, що ми разом з церковною організацією ліпимо вареники, пельмені для біженців, військових та поранених, які перебувають у шпиталі.

Також наша сім'я допомагає тим сім'ям, які потребують підтримки. Ми робимо те, що можемо робити в цій ситуації і цим наближаємо Перемогу.

**Олександр Бурдейний,
з.о. групи № 10**

Мій особистий внесок до Перемоги - це молитва. Бо тільки з Божою допомогою ми ще тримаємось. Я маю надію, що Україна витримає це випробування і Переможе, тому що з нами Бог та справедливість.

Боже, бережи Україну!

**Михайло Богацький,
з.о. групи № 10**

Мій особистий внесок задля перемоги - волонтерство. З першого дня ми з подругою допомагали плести маскувальні сітки, допомагали продуктами.

Біженцям, які приїхали до нашого міста, ми надали одяг. Мій братик поділився іграшками, аби дітки не сумували.

Перемога вже дуже близько, Слава Україні!

**Максим Поліщук,
з.о. групи № 4**

Задля Перемоги України я для наших військових плів сітку. Щодня я ходжу до школи та допомагаю на кухні: ліплю вареники та пельмені, щоб наші військові були ситими.

Разом із другом возили воду, консерви та ковдри на блокпости для того, щоб наші хлопці завжди були в теплі. Підбадьорювали

їх та дякували за те, що вони роблять все задля того, щоб кожна ніч ми спали спокійно.

Я дуже ціную роботу ТРО та військових.

Мирного неба над головою!!! Україна переможе!!!

**Дмитро Мазур,
з.о. групи № 35**

2. Що найперше Ви зробите після Перемоги України?

Війна - це страшна подія, яка зачепила нашу квітучу Україну.

Кожна людина вірить в нашу Перемогу та чекає цього моменту, докладаючи до цього власні сили: хтось допомагає матеріально, хтось готує їжу, плете сітки і все це для підтримки нашої могутньої армії. Це маленькі кроки до наближення Перемоги! Але найцінніше, що роблять дорослі і діти - це не перестають мріяти та будувати плани на майбутнє.

Хтось найперше, що зробить після Перемоги - це поїде до рідних, з якими їх розлучила війна, хтось зробить те, що давно хотів, але не наважувався. А я планую подарувати своїм найріднішим чудові емоції та влаштувати сімейний пікнік.

Хочу долучитись до благодійних акцій, що будуть допомагати людям в яких війна забрала все. Дуже хочу зустрітись з друзями на прогулянку. Буду пишати, бо я частина Великого Українського Народу!

**Дар'я Банделюк,
з.о. групи № 3**

Перемога буде нашої Української Армії у цій війні. Скоріше б вона настала!

Перше, що зроблю - це якось відсвяткую, тому що для всіх це був складний час і потрібно буде дуже відволіктися. Після святкування налагоджу зв'язок з рідними, яких не бачив з початку війни.

Після нормалізації ринку та доставок товару в Україну, замовлю потрібні мені речі, які були відсутніми, зокрема, й деталі до мотоцикла, якого намагаюся відремонтувати.

Та буду готуватись до того, щоб повернутися до навчання в звичайному режимі, бо дуже важко добре навчатися дистанційно, хоча намагаюся.

**Богдан Сологуб,
з.о. групи №13**

Ніколи б в своєму житті не міг навіть уявити, що, будучи в 17-ти річному віці і живучи в 21-му столітті, буду розмірковувати над таким запитанням... Але життя, незалежно від нас, розділилося на «до» і «після».

Багато життєво важливих речей були мною переглянуті. Те, що до війни здавалося дуже важливим і цінним, на цей момент стало неактуальним. А ті речі, на які я навіть не звертав уваги, які були для мене дріб'язком, стали вкрай важливими.

Щодня я дякую Богові за прожитий мною день і пережиту ніч, і коли ми переможемо у цій клятій війні, найперше, що я зроблю, це стану на коліна і буду дякувати Богові за те, що я живий, що всі мої близькі, друзі живі, що народився в своєму місті, за те, що наші ЗСУ змогли вигнати з нашої рідної Землі нечисть, яка називається «росіяни».

**Владислав Кравченко,
з.о. групи № 15**

Коли закінчиться війна, це буде найщасливіший момент за останній час. Звісно, спочатку потрібно буде відбудувати Україну, тим, хто виїхав за кордон, повернутися на Батьківщину. По закінченню війни я не буду відкладати свої плани та мрії на майбутнє. Буду жити і насолоджуватися моментом.

Під час війни ми багато чого переосмислили - і змінили пріоритети. Ми навчилися радіти дрібницям і цінувати усе, що маємо.

Коли все скінчиться, хочу поїхати з друзями у відбудовані міста України, більше проводити часу з рідними і друзями. Всі ідеї які виникають, не відкладати надовго, а втілювати одразу. Звичайно, війна залишиться в нашій пам'яті назавжди, але потрібно жити далі, справлятися зі своїми проблемами, допомагати країні. І я вірю, що трохи пізніше наша Рідна Земля буде найкращою та найбагатшою.

**Інна Левківська,
з.о. групи № 1**

Військовий час вносить свої поправки у життя. Щось ламається назавжди, щось перестає працювати так, як ми до цього звикли, а щось гартується. Звісно, в багатьох людей були мрії та бажання, які вони хотіли втілити, та не вийшло - життя пішло обертом.

Чому так, чому зараз, чому я? Ці питання турбують багатьох. Та не нам обирати часи, в які живемо, нам необхідно вирішити, як прожити цей час. Тож що робити опісля? Жити далі, навчатись, відновлювати міста, будувати майбутнє. Це лише початок.

Марк Белінський,
з.о. групи № 4

Найперше, що я зроблю після Перемоги України у цій війні, очевидно, зустрінусь з усіма своїми рідними та друзями. Ми будемо згадувати цей нелегкий час, який ми змогли пройти усі разом.

Після війни багато міст України будуть зруйновані, людям потрібна буде допомога. Я хочу відбудувати наші міста і усією нацією разом піднімати нашу країну з колін.

І через деякий час Україна стане могутньою Державою - єдиною, сильною і незалежною.

Олександр Маліновський,
з.о. групи № 45

У першу чергу, я хочу повернутися у свій дім, оскільки зараз я знаходжусь не там. Хочу зустрітися з друзями та близькими і відсвяткувати нашу Перемогу, перемогу нашої незалежної України. Буду сподіватися, що наша країна і надалі буде такою незламною, надалі буде тільки процвітати, прославлятися здобутками і перемогами!!!

Вікторія Закардонна,
з.о. групи № 23

Найперше я зустрінусь з найріднішими, з якими зараз не маю зв'язку.

Обов'язково з друзями відсвяткую нашу Перемогу. Поїду до міст, у яких зараз найважча ситуація. Нарешті підемо з родиною гуляти довго і не будемо боятися сирен. Допоможу тваринам, яких залишили, знайти нову сім'ю і домілку. І усі разом будемо відбудувати нашу Україну!

Анастасія Шаміна,
з.о. групи №16

Зараз наша країна переживає страшну та безжалюну трагедію, яка торкнулася кожного. Ім'я їй - ВІЙНА.

Коли це лихо покине нашу Рідну Землю, насамперед, я привітаю з Перемогою свого хрещеного батька та брата, які зараз боронять нашу Україну, а також всіх хоробрих та мужніх захисників Батьківщини.

Наступним в моїх планах є по-

вернення до повноцінного життя, а саме: отримаю диплом і влаштуюсь на роботу. Ми всі разом будемо докладати зусиль для того, щоб швидше ліквідувати всі наслідки цього жаху.

Ми всі віримо в Перемогу наших хлопців. І чекаємо якнайшвидшого повернення живими та неушкодженими всіх наших Героїв.

Все буде УКРАЇНА!!!!

Анастасія Швець,
з.о. групи № 25

Ми діти війни і це дуже прикро, адже наші дідусі та бабусі робили все для того, щоб більше не повторилось це. Але зараз, оскільки така ситуація, ми повинні надавати будь-яку допомогу тим, хто її потребує. Збирати речі тим, у кого більше немає житла, максимально допомагати грошима не лише біженцям, але і нашим ЗСУ, які борються за наші землі і життя. Для цього є волонтери в кожній громаді. Прошу всіх бути не байдужими, не обходити стороною, адже сьогодні вони без житла і ви не допомогли, а завтра ви можете опинитися на тому місці. Слава Україні!

Аліна Патик,
з.о. групи № 22

3. Який внесок задля наближення Перемоги знайомих чи близьких Ви вважаєте найвагомим? Чому?

Великих чи маленьких справ у час війни немає, справ, зроблених дорослими чи маленькими дітьми. Наближає перемогу надважка праця військових та чоловіків територіальної допомоги, матеріальна допомога для підтримки військових та переселенців, щира молитва українців.

Мої близькі, рідні, сусіди, знайомі усіма своїми діями наближають перемогу - і визначити, великі чи маленькі справи, неможливо, адже ми усі об'єднали свої зусилля у боротьбі з окупантами.

Олександр Кравчук,
з.о. групи № 46

Кожен другий мій знайомий - волонтер. Я вважаю, що волонтерство - це насамперед підтримка наших ЗСУ, оскільки наші бійці потребують підтримки, яку надають з усіх куточків України. Коли ми виконуємо прохання нашої держави - то ми робимо вагомий внесок задля наближення Перемоги. А саме: не публікуємо в соціальних мережах фото\відеоматеріали, що стосуються ЗСУ, таким чином, ми не допомагаємо окупантам. Віримо лише нашим бійцям, тому що найголовніше - це віра. Віра в Перемогу, і вона обов'язково до нас прийде!!!

Яна Хоца,
з.о. групи №29

Найбільшим внеском я вважаю роботу, яку виконує мій дядько, - він служить в глибинній розвідці. Його та його загін відправляють в найгарячіші місця бойових дій, де вони розкривають подальші наміри ворога.

Не зважаючи на температу-

ру повітря, погодні умови вони працюють не покладаючи рук. При цьому вони все ще залишаються хорошими та людьми, не зважаючи на тяжкі часи, вони піклуються про тих, хто поруч, не тільки людей, а й про тварин.

Андрій Остапчук,
з.о. групи № 46

Важко відповісти на таке питання, тому що кожен внесок є вагомим до наближення Перемоги. Мій батько сьогодні захищає нашу Батьківщину, тому для мене він Герой!

Богдан Бацко,
з.о. групи № 35

Я вважаю, що одним із вагомих внесків є перерахування коштів на рахунок нашої могутньої армії. На ті кошти можна закупити новітню, потужну техніку та зброю, закупити захисний одяг (бронезилети, каски, камуфльовані костюми) та купити потрібні медикаменти.

Також не менш важливим внеском є волонтерська допомога, адже військові та переселенці багато чого потребують. Наприклад: господарчі товари, побутова хімія, засоби особистої гігієни, їжа та одяг. Тому небайдужі люди згуртувалися і допомагають чим можуть, приносять все необхідне з дому або купують за власний кошт.

Діана Пересунько,
з.о. групи №16

Є багато речей, які працюють на нашу Перемогу! Хтось плете маскувальні сітки, хтось готує страви нашим військовим. Є дуже почесна робота волонтерів - це героїчні люди, які, ризикуючи власним життям, доставляють на передову нашим бійцям усе необхідне. Є блогери, які ведуть свої стріми, пояснюючи людям ситуацію в країні, та збирають гроші для волонтерів, які потім на ці гроші купують все необхідне для наших військових!

Я сліdkую за їхньою діяльністю, а мої батьки донатять на їхні картки для армії! Такі блогери, як Андрій Карпов (Полтава), Андрій Серебрянський (Луганський) - це просто неймовірні люди, патріоти і, мабуть, найвідоміші в Україні! Також є і жінки-блогери, такі як Марія Мадзігон, Яніна Соколова тощо. Їхня діяльність в ютубі дуже яскрава! І вони всіма силами намагаються підтримати населення країни та нашу неймовірно героїчну та неймовірно сильну армію, наближаючи нашу перемогу над російськими загарбниками!!

Тому немає навіть сумнівів, що з такими людьми, з нашим вільним та незламним народом, Україна обов'язково перемає!

Слава Україні!!!

Володимир Кравчук,
з.о. групи №25

4. Якби Вам випала нагода особисто подякувати нашим захисникам, які слова, на Вашу думку, були б найдоречнішими?

Дякую за спокійний сон і мирне небо, за мужність, за те, що Ви є! Велика шана Вам!

Молимося і просимо Бога,

щоб оберігав Вас. Ви захищаєте Україну і нас, і Ви - Герої!

Повертайтеся всі живими і неушкодженими. Нехай Мати Божа Вас накриє своїм омофором і захистить від ворогів.

Рідні і вся Україна чекає на вас з Перемогою!

Анастасія Єркович,
з.о. групи № 26

На мою думку, найдоречнішими були б такі слова: «Я щиро дякую вам за те, що ви захищаєте усіх наших українців, бережете нашу землю. Я і мої близькі люди живі. Дякую за те, що захищаєте кожну хвилину нашого життя і не здаєтесь. Ви - найсильніша Армія Світу!

Подяки словами буде замало, але ДЯКУЮ. За те, що ви стоїте під кулями на фронті! Дякувати треба щодня. Щодня працювати, пам'ятаючи про тих, хто мерзне в окопах, захищаючи нашу Землю...

Дякую за те, що ви ризикуєте своїм життям, щоб зберегти наші. Дякую за те, що захищаєте мене. Дякую вам за те, що в моєму місті не йдуть бої. Дякую за стійкість, мужність, відвагу. Будьте сильними та сміливими - будьте собою. У вас вірять. На вас чекають. Вам безмежно вдячні!!!

Максим Остапенко,
з.о. групи № 44

Я б кожному солдату, який стоїть на захисті нашої країни, вклонилася до ніг.

Я розумію, наскільки вам зараз важко і скільки сил ви витрачаєте для того, щоб захистити нашу країну. Я вдячна вам за те, що боретесь за незалежність нашої Батьківщини і жертвуєте своїм життям та здоров'ям заради нас. Я бажаю вам, щоб ви поборили злочинців-загарбників, несправедливість і повернулись живими до своїх домівок.

Дар'я Возбрана,
з.о. груп № 22

Мені пощастило народитися в мирний час, і я вдячний усім тим, хто на фронті і в тилу невпинно йде до заповітного дня Перемоги. Наші герої нас захищають. Їхні подвиги назавжди зберуться в нашій пам'яті та будуть героїчною спадщиною для майбутніх поколінь.

Велике спасибі Вам за безцінний подвиг.

Завдання всіх поколінь полягає в тому, щоб зберегти пам'ять про подвиги, не залишити в забутті жодного полеглого хороброго воїна, віддати данину подяки бійцям фронту, тим, хто трудився в тилу в ім'я Перемоги. Адже це історія і предмет неймовірної гордості та сили нашого народу, бійців, кіборгів!

Здоров'я та щастя на довгі роки! Чистого неба, миру, добра! Дякую!

Назарій Ясинський,
з.о. групи №44

Якби мені випала нагода зустрітися особисто і подякувати нашим захисникам, найперше, щоб я зробив, це вклонився їм

низенько до землі. Подякував би Богу, що допоміг вижити у таких важких умовах рашистського нашестя українським солдатам, які без допомоги НАТО так мужньо, рішуче стримують злісних ворогів у XXI столітті.

Доземний уклін Вам, наші патріоти, за мирне небо, за сонячні ранки, за хліб запашний на столі. Дякую за Ваші недоспані ночі, за зранені страхіттям побачених смертей мирних жителів Ваші серця, за мозолясті від автоматів руки. Щиро дякую Вам за те, що залишилася неушкодженою моя домілка.

Молюся за кожного солдата, який зумів відстояти нашу неосянну, щедру, багату, пісенну неньку Україну!!! А ще хочеться міцно притиснути до свого серця кожного особисто, упасти до ніг за відстоюний Київ, Бучу, Ірпінь, Гостомель та багато інших міст і сіл нашої УКРАЇНСЬКО ЗЕМЛІ!!!

Хочеться, аби якнайшвидше закінчилося це страшне лихоліття, яке сталося саме з нами, саме на нашій квітучій, родючій землі, щоб прийшов додому живим і здоровим мій брат Богдан, випускник нашого училища 2015 року, який зараз служить старшим солдатом на посаді кулеметника в командуванні повітряних сил, окремої бази забезпечення. СЛАВА УКРАЇНІ!!! ГЕРОЯМ СЛАВА!!!

Максим Попов,
з.о. групи № 6

Щиро, від усього серця ДЯКУЄМО вам за те, що ви не боялися захищати рідну країну, своїх дітей і всіх тих, хто живе в Україні.

Ми дуже переживаємо за вас, намагаємося допомогти чим можемо, щоб вам там було якомога краще та спокійніше.

Ми віримо і дуже хочемо, аби всі наші захисники залишилися сильними, мужніми, здоровими та живими і всі повернулись до своїх домівок а також: батьків, жінок, дітей.

Ми вас всіх дуже любимо і з нетерпінням чекаємо вас з Перемогою.

Ільчук Олександра,
з.о. групи № 20

Опитульванник підготувала Березюк Л.В., майстер виробничого навчання

ОДНА МИТЬ ПЕРЕВЕРНУЛА ВСЕ ЖИТТЯ

До

Наша сім'я – немолода. Я – передпенсійного віку. Народилась у Вінниці, тривалий час тут жила і працювала. Так склалося, що 10 років тому ми з чоловіком, сином і донькою переїхали до столиці. Потім захотіли жити на природі (неподалік лісу), в тихому, спокійному місці. Тривалий час споруджували будинок, у якому дуже любила, прийшовши з роботи, обгорнутись ковдрою, відчуваючи тепло від грубки. Як було затишно, добре. Чоловік до цього часу вже вийшов на пенсію, а я працювала вихователем у дитсадку.

Село Мила, що під Києвом, було дійсно милим, та за березень нинішнього року воно стало, на жаль, сумновідомим. 4 березня рашистський танк, зачавшись біля траси в 300 м від нашого будинку, розстрілював мирних людей, які на легкових автомобілях тікали від війни. І це все відбувалося на очах мого чоловіка...

Дві доби дуло цього танка було направлено на наш новий будинок. Ми його з любов'ю облаштували: ось-ось вже мали все закінчити. І за одну мить його ворог знищив.

Як страшно усвідомити, що якась мить - і я могла опинитись на тому світі, як ті бідні люди на Житомирській трасі. Бо ці нелюди вистрелили по мені з танкової гармати. І тільки встигла сховатись, як чітко по тих дверях, через які заповзала до підвалу, пролунав вибух. Аж в голові паморочиться. Через хвилину, другу – наступний вистріл – у хату. Повилітали всі вікна, двері, відбило вугол будинку. Добре, що чоловік встиг вибігти із неї. І в тому диму вскочив у підвал.

Сидячи в ньому, чекаючи темряви, почули, як загавкала наша собака. У мене серце зайшлося. Думаю: «Все, йдуть добивати». На щастя, вулицею бігла чиясь відв'язана собачка.

Це і стало останньою краплею нашого перебування у будинку, серед тих вибухів, автоматних черг...

Дочекавшись темряви, тихенько виповзли з підвалу, через вибиті двері зайшли до хати, похопали, що потрапило під руки, забрали документи. Городами вибрались до сусідки, залишивши все, що надбали за життя: велика бібліотека книг, чоловікові нагороди, дитячі фотоспогади, не говорячи вже про всю побутову техніку, меблі, майно.

Доклавши чимало зусиль, сусідка знайшла машину, щоб ми всі разом змогли виїхати з цього пекла до Києва. У селі вже активно йшли бойові дії. Із Києва наша рятівниця

з двома донечками виїхала до Польщі, а нас волонтери Олена, Анатолій та Максим доправили до Вінниці – нашого рідного міста.

Можна було б закінчити свою оповідь, але на днях тероборона, фотографуючи понівечені будинки села, надіслали світлину нашого. Ми сподівались, що його можна буде ще відновити і на зиму буде де жити. Та, побачивши фото, сліз не можна було стримати. Вандалам мало було тих двох обстрілів. Ці російські тварюки вирішили будинок добити, спалили вщент. Тепер, дійсно немає де жити (фото).

Як же ж важко відчувати себе «бомжами» у такому віці! Ми усе життя присвятили роботі, сім'ї, країні. І ось залишилися практично на вулиці. Але ми віримо, що наші славні воїни розіб'ють путінських прихвостнів. Настане мир. І керівництво України не залишить нас і таких, як ми, на самоті, без житла і засобів існування.

І відчувається це вже зараз. Ми зареєструвались як внутрішньопереміщені особи. Нам дали список місць, де можна зупинитись. Наш вибір випав на Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище. І буду відвертою, нам досить пощастило. Бо тут зустріли чуйних і добрих людей. Кожне питання вирішується оперативно, не відкладаючи на потім. Дуже дякуємо всім вам хто займається питанням проживання та облаштування побуту в гуртожитку внутрішньопереміщених осіб. За організацію харчування у їдальні училища, все смачно, по-домашньому, гуманітарну допомогу. За «теплі» слова, не байдужість. «Як ви!», «Потрібна допомога?» Бо ж ми залишилися без нічого.

Від усієї душі дякуємо всім вам. Молюся за вас і за всю Україну. Хочу додати. Ми не просто приїхали і сидимо склавши руки. Допомогаємо волонтерам із Церкви Християн віри Євангельської готувати їжу, яку передають воїнам на передову та для внутрішньопереміщених людей.

Нехай швидше закінчиться цей жах, що прийшов на нашу землю із росії – агресора.

Миру всім, мирного здоров'я!

Після

Галина Мельник, внутрішньопереміщена особа

МЫ – ЖИТЕЛИ МИРНОГО, ЦВЕТУЩЕГО ГОРОДА...

Мы - жители мирного, цветущего города Северодонецка Луганской области, который стал мне родным городом после 2014 года. Сюда я эвакуировалась из города Первомайск.

Ничего не предвещало беды, когда утром рано нас, жителей города, разбудил страшный взрыв на аэродроме. Так началась война, подвальная жизнь, которую мы, семья из 6 человек, из них трое детей, вели больше месяца. Каждый день обстрел из разного оружия, смерти людей, которые были убиты и лежали на улицах, это страшно все передать, горели дома.

В нашу квартиру попал снаряд, соседей убило прямо в квартире... это очень страшно, что нам пришлось пережить.

Сидели в подвале без света, при свечах, дети напуганы, при каждом обстреле мы их прижимали ближе к стенам.

Нас вывозили из подвала, когда город накрывали градом и авиация, но с Божьей помощью мы уехали из этого ада.

Держись, наш родной город, мы страдаем вместе с тобой, мы выдержим, и Украина победит, потому что это наша земля, наш дом.

Когда мы приехали в Винницу, нас встречали волонтеры, помогали военные перевезти в общежитие и поселить. Спасибо всем добрым людям и низкий поклон военным, администрации, сотрудникам общежития, столовой за теплый прием.

Дай Бог всем здоровья, сил. Победа будет за Украиной, мы выстоим, мы выдержим.

(Мовою оригіналу)

**Внутрішньопереміщена особа
Валентина**

МОЯ ІСТОРІЯ АБО РОЗДУМИ ПРО ВСЕ...

«Справа в тому, що у мене немає дому», - промовляю слова із пісні гурту «Один в каное», - і стримую сльози. Не можу повірити в те, що зараз вже більше місяця в моїй країні — війна.

«Ні-ні, все це швидко скінчиться», - лунає в голові все сильніше.

Нестримно продовжую співати:

**«І за правилом доброго тону,
Як за правилом доброго ременя
Згадаю, з якого я племені,
Пригадаю, з якого міста...».**

А й справді, з якого міста? Якого племені?

Якщо роздивлятися у вселенському масштабі, то відповідь одна: я Людина цієї Землі. Зменшуючи коло і роздивляючись деталі, бачу так: українка, слов'янської душі й зовнішності; із глибинною історією мого РОДУ; відкритим серцем та жагою до життя. Так, це все про мене. І про тебе – про кожного і кожна, хто народився тут.

Мій дім - це моя земля, моя Україна. І вона зараз в небезпеці. Та дивлячись болючі новини, спілкуючись із близькими, знайомими, я не можу бути осторонь. Біль чіпляє за живе. Гартує волю, змиває лущиння і показує справжність без прикрас. Вона вчить відділяти попіл від золи. Відкриває очі на правду справжнісіньких цінностей, відроджує глибинну пам'ять. Що закладалась століттями в мою ДНК.

Війна показує, хто є хто, та каже: «Цінуй зараз те, що маєш». От я і ціную. Дякую за кожен Божий день.

Не знаю, як можна назвати цей період з 24 лютого. Я ніби провалилась у ньому, як у часовій прірві. Не хочу писати, як було. Напишу, як є.

Зараз я у Вінниці. Вже майже місяць (не віряться). Опісля приїзду я довго була без сил. Та морально трохи відновившись вирішила: займусь волонтерством. З'явилось бажання хоч якось бути корисною тим, хто, як і я, виїхав з рідних серцю міст.

Так сталося, що доля звела мене із прекрасною дівчиною Альоною з Білорусі, яка розповіла про свою добровільну допомогу навчальному закладу. Наступного дня ми разом вирушили туди - до Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища.

Коли я вперше зайшла до актової зали – зрозуміла: тут ніхто не один. Враз все стало на свої місця. Люди згуртувались: хтось приносив взуття, хтось розкладав дитячий одяг, приймав пакунки від небайдужих жителів. Кожен знаходив собі роботу. Життя продовжувалося — в це було важко повірити. Бо для мене воно натисло на гальма.

У перший день моєї праці вистачило рівно на годину. Пам'ятаю, як сортувала чоловічу спідню білизну, а по поверненню до тимчасового житла відчула, що не марно прожила день. І цьому була рада. Наступними днями я познайомилась і з Мариною з Северодонецька, яка також щодень приходила і за організацією Наталії Петрівни розкладала та підбирала одяг людям, що от-от приїхали з гарячих точок країни, рятуючи свої долі.

Що я зрозуміла? Те, що зараз треба шукати і створювати нові сенси для того, аби продовжувати ЖИТИ.

І ще одне: дім - це люди, близькі мої і твої душі. Вони завжди знайдуться. Я в це вірю. І ти Вір.

**Анна Анатоліївна Прокопенко.
Людина Світу**

ВОЙНА! ЧТО ТЫ ПОДЛЯЯ СДЕЛАЛА?

правленно стали убивать людей, их не останавливали даже дети и старики, которые просто не успевали выбежать на улицу - и на газонах стали появляться захоронения, а затем и братские могилы, не успевали волонтеры предавать земле погибших. В драмтеатр попал снаряд, в убежище находились десятки детей, женщин, стариков - все погибли, женщину разорвало на куски, сердце лежало на асфальте и еще билось, детям сносило головы, весь этот ужас, это зверство невозможно описать.

Мы, переселенцы из г. Мариуполя, хотим выразить глубокую благодарность руководству города, директору Винницкого МВПУ А.Дмитрику, заместителю директора Н. Тютюннику, коменданту общежития Валентине Васильевне, которая более сорока лет жизни посвятила служению людям, всем сотрудникам общежития, работникам столовой - за прекрасные условия проживания: бытовые, питание и т.д.

Огромная признательность сотрудникам пенсионного фонда (ул.Замостянская), благотворительному фонду «Право на захист», всем социальным службам, военным, полицейским, волонтерам, жителям Винницы, семье, оказавшей нам приют и огромную помощь в 1-й день приезда (Лиля, тебе и мужу огромное спасибо).

Мариуполь перенес трагедию, которая останется приговором в истории всем, кто принес смерть, слезы, разрушения, стер с лица земли наш город, как невиданный геноцид украинского народа. Мариуполь - это Украина. Винница, спасибо тебе!

(Мовою оригіналу)

Владимир, Елена, Татьяна Ул. Стрелецкая, 3, общежитие

24 февраля в 4:40 утра, наш город и наша земля содрогнулись от шквала снарядов, обрушившихся на мирный, спящий город. Ракеты и снаряды начали сметать с лица земли микрорайон «Восточный».

С каким цинизмом был выбран день 23 февраля для наступления на город. Разрушили подстанции, лишив город газа, света, воды, связи, продуктов питания. Затем подключилась авиация. С самолетов стали бросать снаряды в жилые дома, целена-

МЫ БЕЖЕНЦЫ ИЗ ХАРЬКОВА

Мы, я и моя жена, пенсионеры. Мы беженцы из Харькова. Мы уехали после того, как возле нашего дома взорвалось несколько бомб и ракет, и в соседних домах выбило стекла.

Обстрелы были постоянные. Мы поняли, что в течении нескольких дней или часов стекла будут выбиты. Зимой в доме без стекол жить нельзя. Поэтому мы уехали. Попали в Винницу. Это произошло в начале марта. В первые дни мы покупали продукты и готовили еду. Имея небольшие пенсии, это было непросто. И тут нам подсказали, что есть столовая, где кормят беженцев. Мы стали ходить в столовую Винницкого МВПУ на ул. Стрелецкой. Готовят тут, я бы сказал, простую и полезную еду. Супы, борщи, макароны, картофель, отбивные, курятину, запеканку и другое. Всегда для детей и взрослых печенье, конфеты, яблоки, апельсины, бананы. Приготовлено просто и вкусно, и полезно. А потом мы узнали, что готовят не профессиональные повара, а мастера и преподаватели училища. И все

это добровольно. Люди без выходных, с утра до вечера работают, чтобы накормить беженцев с разных городов. Что меня удивило, то, что дома в Харькове я бы не ел, например, кашу перловую, или пшеничную, а здесь все очень вкусно. Как-то все в комплексе - первое, второе, третье, и десерт, и фрукты, получается вкусно, полезно и красиво. Мы очень благодарны всем, кто поставляет продукты, готовят, раздают и убирают в этой столовой.

Спасибо всем большое!

Еще очень благодарны работникам училища за организацию доставки одежды и обуви беженцам. Мы, как и другие, уехали в зимней одежде и не взяли почти ничего. Здесь мы подобрали и одежду, и обувь на теплый период.

Пробачте за російську мову. На жаль, у Харкові 90% населення розмовляють російською. Сподіваємось, що після війни це зміниться.

(Мовою оригіналу)

Володимир, Валентина

Я с Чернигова, города с 300 т. населением, города, ставшим туристической Меккой, города, который мэр Атрошенко вывел на уровень одного из красивейших городов Украины.

Огромное количество отреставрированных церквей, великолепные скверы, фонтаны с цветомузыкой, старинные здания и современная тротуарная плитка, отзывчивые и добрые люди и много-много зелени. Всё это ЧЕРНИГОВ.

06.00 24 февраля 2022 года я встал после сигнала будильника и начинаю собираться на работу. Звонок. Незнакомый и встревоженный голос моего начальника: «Саша, на работу не иди (я работаю в Черниговгазе), началась Война».

После этого у меня, у всех украинцев и не только, календарь разделился на две половины: до войны и после войны. В голове сумятица, нежелание верить в нападение «братьев россиян» на мою любимую Украину, этого не может быть никогда, потому что этого быть не может. Но это случилось. От Чернигова до белорусской границы приблизительно 100 км (дорога на Гомель). Взрывы, канонада были слышны уже к концу первого дня войны. В магазинах, аптеках, банкоматах появились большие очереди. В городе все еще были газ, свет, вода, отопление, интернет.

С каждым днем продуктов становилось все меньше и меньше, а то и вовсе они пропадали, закрылись банкоматы, а в аптеках кроме презервативов и сопутствующих товаров больше ничего не осталось.

Первый авиаудар был по нефтебазе вечером 25 февраля, чёрные клубы дыма, закрывающие полгоризонта были видны дня три.

Потом начались систематические авианалёты с территории Белоруссии.

Первые дни бомбили почти по графику: днем 1-2 налёта (ближе к вечеру), ночью - 3-4. Как я ненавидел эти сигналы воздушной тревоги (пока был свет в городе). Первые авиаудары наносились точно: аэродромы

(даже не действующие) воинские части, школы, где готовили пищу бойцам тэробороны. С 1-2 марта началось безумие, ад, апокалипсис, авиаудары, ракетные удары, реактивная артиллерия («Грады») по жилым массивам и инфраструктуре. Город без СВЕТА, ВОДЫ, ОТОПЛЕНИЯ (кое-где газ).

Колонны машин на эвакуацию, караваны от 4 до 10 машин формируются по объявлениям и спонтанно. Дорога на Киев перекрыта русскими подразделениями, поэтому едут сельскими дорогами и полями в объезд.

Из 300 т. населения до войны, в городе осталось не более 130, ориентировочно. Как жить в Чернигове без света, воды, отопления, еды?

Реальное положение: остались старики, старухи, больные, малоимущие, те, кому некуда ехать или не на чем ехать, часть руководства и социально активных людей. 70% города разрушено, но ничего, восстановим...

Звоню своим сыновьям, живущим в Москве, говорю, что на старости лет ваш отец стал бомжом, его многоэтажный дом разбили рашисты.

Они не верят, своему отцу, не верят!!! Ответ: «Это они быют по окраинам, мирное население не трогают» и вопрос: «А автобусы и троллейбусы ходят?»

Насколько затуманено сознание (сыновья с высшим образованием), что они наотрез отказываются верить в реальность.

Я говорю: «После вчерашнего расстрела «градами» городского кладбища «Яцево» разбили кладбищенскую большую церковь, от которой недалеко находится могила бабушки, прабабушки, деда. Ответ: «Это неправда».

Когда разбили почти все медицинские заведения, школы, дома - слов нет перечислять. Ответ: «Это сами украинцы разбомбили, а на нас сваливают!!!» Разговор закончен. В душе боль, чернота, сердце обливается кровью, негодование.

Это мои сыновья?! Перед глазами трупы, оторванные части тел, дым, вой сирен, ударная волна от взрывов в мою спину, «красивые» огоньки в темноте от залпов

Я С ЧЕРНИГОВА

наших «ураганов», фундаменты разбитых домов, безумные глаза и вой, безумный, нечеловеческий вой над трупами убитых во время бомбёжек родных и близких.

Я очень хотел, чтобы все эти воспоминания, все мои ощущения передались моим сыновьям, всем моим близким, которые одурманены идеологией путлера и живут вне Украины.

Я верю, хочу верить в лучшее, мы победим, добро победит зло!!!

(Мовою оригіналу)

Внутрішньопереміщена особа
Микола

ВИСОКА ОЦІНКА ЛЮДЯНОСТІ

до звичайної людини. Було щось доброзичливо-магічне в цій жінці: інтелігентна, мудра, смиренна, з глибоким бажанням не завдавати нікому клопоту своєю присутністю, - вона викликала почуття поваги та шани.

Отож, знайомтесь – харків'янка Зінаїда Антонівна Пашковська, яка з глибоким хвилюванням розповіла свою історію про тимчасове переселення до Вінниці.

До Харкова пані Зінаїда потрапила після закінчення інституту в Одесі. Її і ще п'ятьох осіб відправили туди за направленням. Всі шестеро так і залишилися працювати в місті, не міняючи ні фаху, ні місця проживання. П'ятдесят один рік Зінаїда Антонівна пропрацювала у Фізико-технічному інституті імені Б.І. Веркіна Національної академії наук України, 36 з них – в одному кабінеті. Для неї Харків є найкращим містом на Землі. Зінаїда Антонівна побувала в багатьох містах колишнього Радянського Союзу, проте такого чистого, особливо в останні роки, гарного, усього в квітах,

міста не зустрічала.

Покинути улюблений Харків спонукала війна. Думала, що залишиться, але не дозволив син Ігор. Планували потрапити до Львова, але добре натомившись у дорозі, зупинились у Вінниці. «Мені дуже сподобались ваші доброзичливі та привітні люди», - говорила мені пані Зінаїда. «Та ні!- жартома запевняла я, - то ваші ще просто не встигли або не мали такої нагоди проявитись!». «Ваші люди відкритіші, людяніші, мені так приємно дивитись, коли ваші колеги посміхаються мені вранці, в обід та ввечері», - щиро сказала Зінаїда Антонівна! У цей час мені хотілося обійняти увесь світ! Тож яка висока ціна сьогодні звичайних людських вчинків, підтримки, уваги, тепла, які ми з любов'ю адресуємо тим, хто цього потребує! Такий народ справді непереможний! Він має ту моральну силу та дух, що гартувалися віками, та стійко проявляє їх в надзвичайно складних обставинах, щоденних справах, в захисті своєї Батьківщини!

Син Ігор захищає матір від «зайвої інформації», проте Зінаїда Антонівна

знає про зруйнування площі «Свободи», оперного театру, ряду науково-дослідних інститутів, аеропорту, про близько 300 знищених ворогом будинків (зараз, може, й значно більше), про загиблих співробітників тощо. І це великим боєм відгукується в душі, яку лікує вона краєвидами Вінниці та її церквами. Я досить часто бачу, як самотньо сидить наша гостя біля училища на лавочці і насолоджується теплим сонячним промінням та грайливим вітерцем, а ще тишею, без сирен, авіаударів, весняною атмосферою, спокоєм.

Зараз пані Зінаїда живе, наче в іншому вимірі, щиро не розуміє, як росія змогла так зробити, в її свідомості це просто не вкладається, багато невизначеності: що робити, куди їхати далі, але останніми були її слова про надію, за жодних обставин ми не маємо її втрачати. Зінаїда Антонівна щиро вдячна нам за гостинний прийом, теплоту сердець та людяність, з якою її тут зустріли!

Грибик Т.А., викладач суспільно – гуманітарних дисциплін

Цю літню пані усі працівники їдальні нашого освітнього закладу зустрічали по-особливому привітно: колеги-викладачі насипали їй їжу завжди усміхненими, а Богдан Миронюк, який досить часто працював на кухні, допомагав занести брудний посуд, що викликало в нашій гості захоплення цим молодим чоловіком, його уважністю

МОЇ ПОНЕВІР'ЯННЯ ТА ЯК ЗМІНИЛИСЬ ЦІННОСТІ ЖИТТЯ

Був сонячний, світлий день. Це був той рідкісний день, коли у мене, сина Богдана та невістки Даші був вихідний. Ми вирішили, що проведемо його разом. Щиро раділи, що вже «пахне» весною, теплим сонячним променям, гамірним вулицям. Повернувшись ввечері з прогулянки, обговорювали відпочинок і прийняли рішення, що потрібно частіше так збиратись сім'єю та активніше планувати наше майбутнє..

А вранці я прокинулася від того, що Даша плакала, дуже плакала. Коли я спитала, що трапилось, вона в сльозах відповіла, що почалась війна... Розмови про війну у нас були вже давно, ще з 2014 року... Але зараз?! Зателефонував Дашин батько (він живе на Оболоні) та підтвердив, що там стріляють та вулицями їздять танки. Це чути було і нам.

Що робити? На роботу йти не потрібно.... Щось робити по господарству – не треба. Пішли в магазин – він зачинений, бо повітряна тривога. Роздивились, де розташовані бомбосховища, і за скільки хвилин до них можна добратись.

Що далі? І знову паніка... По черзі спали, авіа та ракетні удари пересиджували у ванній кімнаті. Повна тиша в будинку в період відсутності обстрілів нас штовхнула на думку, що, мабуть, усі уже виїхали. Як пізніше з'ясувалось, що в нашому під'їзді залишилися ми і одна

бабуся, яка не хотіла залишати своїх улюбленців – собачку та котика.

Ми вирішили теж евакуюватись... Але як? На залізничний вокзал не дістатись: метро пошкоджене і використовувалось як сховище, а таксі не було. Проте знайшовся «добрий» чоловік, який піднявши тариф майже у 10 разів, таки довів нас до залізничного вокзалу. Там було дуже багато людей... Спочатку хотіли поїхати до бабусі на Конотопщину, бо там селище, мало бути спокійніше, але, як з'ясувалось, туди вже нічого не йшло, тому що ця територія була уже зайнята ворогами. В голові не вкладалося: які вороги, коли у нас в росії живуть родичі, знайомі... Але це так, саме вороги, орки, які нищівно топтали нашу Землю!!!

Нашій бабусі 82 роки і вона сама серед ворогів... Щоб заспокоїти нас, вона запевняла, що не боїться орків, що там не стріляють, лише дислокуються російські війська, проте я добре знала, що це не так... І знову: «Що робити?». З одного боку у самому «пеклі» мати – перелякана літня жінка, з іншої – дев'ятнадцятирічні діти...

Вечоріло... Зайшли у вокзал... І знову повітряна тривога... Зовсім близько чути вибухи снарядів. Паніка, нас усіх зачинили в приміщенні. Люди розміщувались хто де міг: на сидіннях, підлозі, підвіконнях, перилах тощо. Потягів довго не було. Лише вранці начальник вокзалу в прямому сенсі почав розпихувати

людей по вагонах... Він так і казав: «Там розберетесь».

Таким чином, ми потрапили до Новодністровська. Нас зустрів чоловік і пообіцяв допомогти. Ним виявився місцевий адвокат. Він заселив нас у себе на дачі. Оскільки будинок був недобудованим, нам довелося жити у лазні. Та ми й тому були раді, бо «подорож» у декілька днів достатньо стомила нас. З речей – аптечка та ноутбук, ось і все. Дуже хотілось елементарного...

Прожили ми в нього днів 10... Копали, прибирали. Все було б добре, але... Одного дня він прийшов і заявив, нічого не пояснюючи, що нам терміново потрібно з'їхати. Додому ми повернутись не могли: там уже почалось пекло. Як раз у новинах повідомили, що підірвали «Ретровіль», який був розташований біля нашого будинку. Та і доїхати як?

Дуже складними були ці поневір'яння... Цей «добрий» чоловік після того, як ми з ним розрахувалися і з'їхали (так, саме розрахувалися, бо грілися ми «дуйкою») по телефону сказав, що він не міг нас залишити, бо на Київщині загинув його племінник.

Серце краялось... Невже я в тому вина? Чи мої діти? Чи моя стара мати, яка відмовлялась їхати зі своєї хати і кожної миті наражала себе на небезпеку? В чому винні ті люди, які просто хотіли жити?..

Та світ по-справжньому не без добрих людей, нам дали номер телефону і сказали «їдьте сюди». Так ми потрапили на Вінниччину. Але здивувало те (приємно здивувало), що люди тут зовсім по-

іншому нас сприймають. Вони розуміють наше становище та не розпитують зайвого, їхня допомога щира та від чистого серця. Дякуємо вам! Нам надали житло, нас тричі на день годують, одягають (ми приїхали в зимовому одязі). Тут добре піклуються про нас – і ми дуже вдячні цим людям! Як по-особливому відчувається ця затишна атмосфера, доброта та безкорисливість, співчуття та бажання допомагати й підтримувати!

Так сталося, на жаль, що наша сім'я ніколи не цікавилася політикою, проте зараз ми живемо новинами, бо дуже хочемо додому... Хочемо, та не знаємо, чи є куди повертатись? Чи залишилося хоча б щось в квартирі з таких дорогих серцю речей? І виринають запитання, відповіді на які закреслюють цінності минулого або просто переносять в другорядні, незначні позиції. Сьогодні наразі для мене найголовнішим є те, що мої діти тут, зі мною, я їх бачу, і з ними все гаразд: вони здорові і неголодні. Що моя мама пережила ще одну війну (вона з 1940 року народження) і вона живіша за усіх нас! Дай Бог їй ще довгих років життя! І уже зовсім не важливо, якого розміру у тебе телевізор і якого кольору штори? І без них чудово – головне живі і маємо прихисток!

Та головною чеснотою сьогодення має залишатись людяність, доброта, щире серце, бо ніхто з нас не знає, що очікує його завтра. Війна змінила наші пріоритети та цінності, але вона, попри все, має зберегти чистоту наших душ!

Боже, бережи Україну!

Ігошева Людмила

ПОЧАТОК ВІЙНИ. РАНОК 24 ЛЮТОГО

Початок війни. Ранок 24 лютого. У той вечір з 23-го на 24-е мені не спалося, крутився, не міг заснути. Здавалось, що безсоння, розрада була одна - увімкнути серіал. Час непомітно протікав у неминучий простір минулого. Поглянувши на небо через вікно, я бачив гілки горіха, на якому сиділи декілька горобців і сповіщали, що скоро буде виринати з-за обрію сонечко.

На вулиці світлішало, я вирішив відкласти телефон і подрімати, якщо вдасться. Заплющив очі, проте несподівано пролунав дзвінок - мама. Піднявши слухавку я почув те, чого ніколи не хоче чути жодна дитина - сльози, і слова: «Почалась війна!». Спочатку не зрозумів і перепитав, мама пояснила, що у Броварах пролунали потужні вибухи і у будинку брата повилітали вікна. Ніколи не думав, що у своєму житті у мене так защемить серце від переживання за брата. Заспокоїв її, прокинулася наречена в здивуванні від почутого: «Що трапилось?» Пояснюючи, які тяжкі новини мені повідомила мама, я почув, як у той самий час пролунали потужні вибухи і у Чернігові! Залунала містом сирена! Її звук нагадував рев диявола, але то було попередження про небезпеку. Одягаючись, я відчував, як тремтіли руки, а у душі була тривога. Зібравши необхідні документи, ми повибігали на вулицю, де сонце тільки-но почало сходити. Згодом на емоціях зателефонував брату, поговорили, він запропонував забрати мене і наречену з Чернігова, але я відмовився, бо розумів, що у нього сім'я також, а автомобіль мав 2 місця. Простоявши на вулиці певний час, ми прислухалися, але нічого не вибухало, було чути тільки техніку, яка гуркотіла містом, її направляли на околиці міста або навіть далеко за місто для оборони. У кого була можливість виїхати, зібрали речі і поїхали хто куди, бо страх відчував кожен. Під будинком зібрались педагоги з сім'ями та дітьми, розгублені студенти, працівники

університету та інші. Здавалось, що щось зараз буде.

Так почався ранок в Україні. Згодом ми з'ясували, в які об'єкти були направлені ракети і хто ними керував! Аеродроми, центри зв'язку та інші стратегічні військові об'єкти. Прошло 2 години з початку бомбардування. Ми позаходили до житла, почали збирати речі, зв'язались із близькими і почали вирішувати, що робити. Розгублені, налякані, збентежені люди почали знімати з банкоматів усі гроші, а у супермаркетах знімати все з полиць, у місті панував галас. Зібравши речі, ми приготували сніданок, після вирушили до брата моєї нареченої, з собою взявши найнеобхідніше, не забувши кішку, яку врятували від голодної смерті. Йдучи містом, спостерігали паніку навколо. Діставшись до місця, в першу чергу підготували укриття на випадок бомбардування. Зробили запаси та поїхали готуватись до війни: виготовляли вибухові коктейлі, які потім прозвали «смюзі»; їжаки для шин ворожої та диверсанської техніки та інше. Настав вечір, небо палає на горизонті зі сторони кордону. Нам здавалось, це якийсь жарт, але ні, то був не жарт, все було насправді. Небо переливалось від червоного до жовтогарячого кольорів, постійно було чути вибухи і постійне майоріння світла в небі, неначе

ворота підземного світу відчиняли і зачиняли, випускаючи орди своїх військ - військ російської федерації. Доки армія «орків» йшла через кордон, по мирним житловим районам нічого не прилітало. Постійно тримав зв'язок з мамою, яка проживає у відомому своєю історією місті Корюківка. Вона розповідала про те, як спочатку було їй страшно, як техніка прямувала через ліси, поля за містом. Через деякий час почали літати безпілотники і вираховували, якими шляхами можна дістатись швидше. Війська РФ рухались, несли з собою страшну біду, увесь Корюківський район гуркотів, бо «орки» намагались обійти і зайняти позиції. Окуповували села, якими просувались, дійшовши до міста, вони сунули центральною вулицею. У місті панував гуркіт, люди боялись ворога, знімали на мобільні телефони, рахували техніку, доки не збивались з підрахунку, «орда» сунула на Чернігів!

Мій брат - героїчна людина, він відправив дружину з дитиною до Германії до рідні. Розповідав, що кордони переповнені, люди налякані, постійно відбувались сварки «хто пройде першим», але конфлікти швидко вгамовувалися, бо всі боялись. Прибувши до місця призначення, дружина брата його повідомила, і він заспокоївся й почав активно долучатись до дій по обороні рідної землі.

Ми у Чернігові знаходились 14 днів, вони здались, як 14 місяців. У перші дні нас було 11 людей. Треба було йти до магазину докупити дійсно необхідні товари. Діставшись до місця призначення, ми спостерігали величезну чергу, бо у магазин пускали невеликими групами людей, аби якось контролювати порядок у залі і запобігти крадіжкам. Запаси закінчувались у магазинах, і це було зрозуміло.

Стояли у черзі, спілкувались з людьми, які теж у були у черзі. Час плинув, черга рухалась, люди потроху розходились і зненацька пролунав вибух! Люди у паніці почали тікати хто куди. Мій напарник пригнувся, а я зрозумів, що вибух був далеко від того місця, де були ми, тому поведив себе спокійно і надалі чекав черги. Двері магазину відчинив охоронець і оголосив, що магазин уже працювати не буде! Налякані та роздратовані люди накинулись на охоронця і ледь його не побили, але нам вдалося їх розборонити - і всі спокійно ввійшли до магазину. Закупились і пішли до будинку. Вдома чекали налякані жінки, хлопці та діти, вони розповіли, що коли стався вибух, стіни дуже затряслися, а зі стелі посипалось утеплення, бо знаходились вони у підвалі. Згодом було

зрозуміло, що за 700 метрів від будинку було направлено ракету в складі місцевого авіаційного училища, яке горіло увесь день і ніч.

Кожен день був гучним, постійно гриміло за містом зі сторони білорусії та росії. Ракети почали прилітати на околиці міста, у місцевому телеграм-каналі щоразу зазначалась кількість втрат.

Прошло ще декілька днів й ракети почали уже бомбити місто. З новин ми дізнались, що декілька ракет влучило у будинок, де загинуло 47 людей і багато було поранено. Серед померлих була працівниця Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка, наша колега, гарна й завжди привітна Тетяна Тимошенко. У тому будинку вона загинула разом із чоловіком, а її сина з інвалідністю змогли врятувати. Ми були дуже засмучені і злі!

З того дня дуже сильно почали громити місто Чернігів: підірвали кінотеатр Щорса, житлові райони горіли, розбомбили сотні будинків, підірвали гіпермаркет Епіцентр - згорів вщент! Ситуація катастрофічна!

У Чернігові залишатись було вже неможливо, подача електроенергії - з перебоями, вода брудна та з перебоями, брак будь-яких ресурсів, діти налякані, а в сусідні квартали прилітали ракети, які знищили одну із чудових шкіл, серверну Інтернет-провайдера, люди продовжували гинути у своїх будинках! Вибору не було...

На 14 день війни ми виїхали з Чернігова до села, де була дача, там 8 днів був спокій, але гуркіт добре чути з боку міста. Настав вечір - і на село прилетіло 2 авіаснаряди, ми сиділи й не рипались, через деякий час зайшли до будинку. На ранок стояла глуха тиша, але хороше скінчилось. Настала 14-та година і полетіли гради. Обстріл був з інтервалом 10-15 хвилин, ми з погребом не виходили, і так до 17-ї години. Увечері було зрозуміло: обстріл припинився, ми вийшли з укриття, зайшли до будинку, змогли приготувати їжу, бо газ іще був. Вночі ще декілька раз лунали вибухи, але ми вже не пішли в укриття, бо здавалось, що це далеко. На ранок, вийшовши з будинку, побачили в сусідів хвіст ракети, який виринав із землі. Ноги підкосились - і ми пішли збирати речі у дорогу.

Виїхали, була 7 година ранку, дістались до Вінниці увечері наступного дня. Через день нам повідомили, що на село було скинуто ще 2 снаряди, які винесли з будинку вікна разом із рамами. Ми у Вінниці! Треба жити далі, що робити поки не знаєм... 23.03.2022

**Внутрішньопереміщена особа
Олександр**

Я хочу розповісти про свій біль, сльози та розпач усім, хто, може, ще має сумніви про ці страшні події, які спонукали нас, людей вже далеко не молодого віку, виїхати далеко за межі своєї області, залишивши все, що наживали все своє життя.

До нас біда прийшла в Слов'янськ ще 2014 року. Вже тоді нам довелося жити в льохах понад 2 місяці. Не було води, світла, газу, хліба. Ми жили в тому підвалі з надією, що все минеться і будемо ми жити в спокої. Та прийшла ще більша біда, ще кривавіша й цинічніша. Звірі в людській подобі заволодали нашу землю і в нашому місті знову почалося лихо, біль і сльози.

Ми, старі люди 86, 73, 71, 66 років, в страху і сум'ятті покинули все і поїхали світ за очі з рідної домівки, бо вже не можна було витримати

Я ХОЧУ РОЗПОВІСТИ ПРО СВІЙ БІЛЬ

вибухів, виття сирен по 3-4 години і знову льох, в якому дуже сиро та холодно.

Ми доїхали до міста Вінниці і зустріли тут тепло, щирість і доброту наших братів-українців. Ми знайшли прихисток в теплих кімнатах, бо для нас залишили опалення в гуртожитку, триразове харчування, купи одягу, кому він потрібен, і любов наших українців.

Я пишу все це і плачу. Та все ж маю надію, що все скоро скінчиться, бо з таким народом Україна буде завжди, і ніяке зло ніколи не перемаже!

**Внутрішньопереміщена особа
Галина**

РЯДКИ, ОПАЛЕНІ ВІЙНОЮ

Одна..
 Болить вся душа... Не загоїться рана.
 Гіркими сльозами омита країна.
 Коли ж це настане година жадана:
 Не буде страждати моя Україна?..
 Моя Україна –
 Ці маки, калина...
 Печаль тополина,
 Журба журавлина...
 Рідненька моя!..
 Як ненька – одна.
 Одна...

Твій син – захисник, патріот Батьківщини!
 Він матері пісня, що гордо лунає,
 Повернеться в дім свій до доньки й дружини,
 Що стільки ночей у надії чекає.
 В надії чекає...
 Час швидко минає.
 Дім сум огортає,
 А він не вертає.
 Лиш темін з вікна –
 Чому ти одна?..
 Одна?..

Сьогодні ще бій... Як же важко втрачати!
 Найкращі! Герої!!! З лелеками в вічність?..
 Чому неможливо весну зустрічати?..
 Чому не вернеться? Це долі трагічність?..
 Ой, долі трагічність,
 Самотня весна...
 Він птахом у вічність –
 Ти ж вічно одна.
 Як з мороку дна –
 Назавжди одна?..
 Одна.

У серці щемить. Клекіт... Гуркіт... Гармати...
 Живим повертайся!.. – В молитві родина.
 О Господи! Зглянься!.. – Благає лиш матір:
 Помилуй!.. Спаси свого рідного сина!
 Найкращого сина –
 Єдину дитину!..
 Ой, доленько мила,
 У маках країна...
 Проклята війна...
 Чому я одна?..
 Одна.

Січкоріз Н.П., завбібліотекою

Мій Солдате-Герою

Намалюю твій гідності шлях диво-фарбами
 Із суцвіття всіх слів, теплих барв щиро-вдячності...
 Мій герою, Український Солдате, під градами
 Ти пробач мені відчаю миті і в чомусь обачності.

Стільки мужності, сили в тобі! Скільки стійкості!
 Погляд впевнений, серце зоріє надією.
 А жага волелюбства, мов сяйво із Вічності...
 І душа переповнена світлою вірою!

Намалюю твій гідності шлях диво-фарбами
 Миру, злагоди, щастя й любові безмежної...
 Мій Солдате-Герою, скрижали з смарагдами
 Збережуть кризь віки твої праведні звершення.
 Намалюю твій гідності шлях...

Україно, ненько...

Україно, ненько! Вставай, не здавайся!
 З тобою ми: твої і доньки, і сини.
 Ти знаєш, як нас усім зараз важко,
 Але покласти треба край страшній війні.

Тримайся, Ненько, все буде добре,
 Вже прийде скоро твоя весна.
 Ми не почуєм, ані вибухів, ані криків,
 Лиш будемо чути, що закінчилась війна.

Ми переможемо! Не станем на коліна!
 І пролунає радісне «Ура!»
 Будемо плакати від щастя, наша рідна,
 І котрий раз промовимо: «Одна!»

Але це буде потім, а тепер – війна,
 Сьогодні болю й горя лютий час.
 Скільки ж невинних життів вже забрала
 вона?
 Але не вбила те, що у душі у нас.

Ненько, чуєш, тримайся, благаєм...
 Ми знаєм, ти сильна і ти в нас одна.
 Що встанеш з руїн - ми тобі обіцяєм!
 Розквітне нарешті свободи весна!

Жук Катерина, з.о. групи №3

Ми не хочемо бути ними -
 Блідими рабами, що просять пощади.
 Ми не можемо бути німими:
 Ми не звикли жити в лещатах.

І «Взять Київ за трі дні» не вдалося -
 Поламали зуби об свободу.
 Так у світі споконвіку повелося -
 Кацапи в хаосі живуть і роблять шкоду.

Я на кінець поставлю крапку, а не кому.
 Нам голуб миру принесе вербову віть:
 «Бо плач не дав свободи ще нікому,
 А хто борець – той здобуває світ!»

Нагірна Одарка, з.о. групи №17

Напав на нас Путін проклятий «по
 братськи».
 І ідуть вже криваві бої.
 Повстала моя Україна,
 І ми всі не лишим свою Батьківщину в
 біді.

І наші сталеві танки
 Стоять на запаснім путі.
 І б'ються сини України
 За Харків і Київ, за рідні міста й дороги.

Не візьме наш ворог проклятий
 Ні п'яді моєї землі.
 Горять літаки їхні в небі,
 І тонуть у морі їхні кораблі.

Прийде весна, красива, дожджана,
 Розчеше коси в брості, зніме берці,
 Вишневим цвітом вкриє рвані рани,
 Зашиє гостролистом біль у серці,
 Зайде в згорьований затерплий Маріуполь -
 Кризь чорні згарища проб'ється первоцвіт,
 Кризь смерть життя кричатиме у рупор:
 -Але за що?- шукатиме одвіт,-
 За що померла не одна Тетянка?
 Москаль життя невинне обірвав?
 За що нацист новітній своїм танком
 Українську землю нашу сплюндрував?
 - За те,- калина прошепоче в лузі,-
 Що українці - як туге стебло,
 Ніяке зло ніякого катюги
 Свободу нашу знищить не змогло.
 Червоне й чорне - наша вишиванка,
 Пелюстка струсить вранішню сльозу,
 І ніч мине, і засміється ранок,
 Розкришимо, розітремо й цю біду.

Не буде хазяїном Путін
 На моїй українській землі!
 Прийде час, і ми здолаємо
 Цих непроханих наших гостей,
 Але в серці залишиться туга
 За утрачених наших дітей.

Ти не думай, російський народе,
 Що над нами будеш панувати!
 Будеш лити і ти свої сльози, дорога
 «сестрице»,
 Бо народ України тебе буде навик про-
 клинати!

Крайняк В.В., завгуртожитком

І здригнувся Дніпро сивочолий,
 Древній Київ узав автомат,
 Україна піднялась до бою,
 Як міцний монолітний кулак.
 Наші воїни, доньки й синочки,
 Душу сльози, бо плакати не час,
 Із думок материнських сорочка
 Хай буде оберегом для вас.
 Українців не можна здолати,
 Ми єдналися в правді завжди.
 Вам, ординці, із кожної хати
 Треба ждати для себе бід.
 Вам не змити дитячої крові
 Із загарбницьких чорних рук.
 Вже у пеклі нарубані дрова:
 Будуть парить москальський дух.
 Усміхнеться Дніпро сивочолий,
 Усміхнеться до мами дитя,
 Розвесніється квітом навколо,
 Буде жити Україна моя.

Мазуренко С.П., викладач

ЗЕМЛЯ РЕВЕ

Народи світу!
 Годі спати або вдавати, що спите,
 Що це все сон і це не з вами,
 І що не час усім вставати -
 Земля реве і смертю тхне.

Прокиньтесь, люди!
 Якщо сьогодні будем спати,
 То завтра можем і не встати.
 Не може нам вона сказати:
 «Прокиньтесь, люди! Бо згине все...»

Воронюк О.М., заступник директора

Прости провини... Бо ж страждання наші
 Вже переповнили терпіння чашу.
 Будь з нами до побідного кінця.

Благаю, Господи, допоможи!..
 Шлях Україні мирний проложи.
 Благаю...

...І стогне земля! Як болять її рани!..
 Та промінь надії у серці зоріє.
 Збудуймо країну своїми руками!
 В ній людяність, совість й душа не міліє.
 Душа не міліє...
 Квітує калина...
 Любов'ю зігріє
 Моя Україна!
 Соборна! Єдина!
 Як ненька одна.
 Одна!

Наталія Січкоріз

О Боже Милостивий, обігрій серця,

ТАТУСЮ, РІДНИЙ, ДЕ ТИ?

**Татусю, рідний, де ти?
Я прокинулась, а тебе нема.
Ти навіть не поцілував,
А мама каже: «Донечко, війна...
Нас тато захищає,
Щоб ті тварюки нас не
обстріляли!
Він нас оберігає
І сильно так кохає»
А тато прийде?
Прийде, ти тільки жди
І так щодня
ТИ ТІЛЬКИ ЖДИ
Сьогодні, тату, новий день,
Це ти його мені подарував...**

Сьогодні на вулиці інша весна. Не та, на яку ми всі чекали. Вся закритавлена, страшна, гірка, болюча та без жалю...

Коли душа розривається на дрібні частини, які, на жаль, ніхто вже не збере назад.

Коли ранок починається не з кави, а з телефонних дзвінків: «Живі? У вас тихо?».

Коли щохвилини чекаєш телефонний дзвінок від чоловіка, якого на швидкуруч збирала ТОГО ранку.

Коли після кожної сирени одягаєш дитя, себе, і зникаєш у підземеллі.

Коли немає планів на завтра, на місяць, на літо – є лиш сьогодні і зараз.

Коли відфільтрувались люди, з якими спілкувалася раніше. Хтось навіть не згадав, а хтось щодня: «Привіт, як справи?»

Коли розумієш, що комусь набагато гірше – і від цієї думки хочеться

кричати, кричати так, щоб зупинилося усе, і було так, як було до ТОГО дня...

Коли стало байдуже, що не робився ремонт, що сходять вже квіти – лиш би був у нас мир, і були уже вдома Наші Захисники.

Цієї весни ми зрозуміли, що матеріальні речі нічого не варті... Кватирки, меблі, машини – стали нічим перед лицем війни. Найважливіше – береш за руку і швиденько ховаєш у безпечне місце. Цей жажливий урок ми запам'ятаємо назавжди!

Все, що має найбільшу вартість зараз – це мирне небо, свобода і близькі люди поруч, живі та здорові!

Пугач І., майстер виробничого навчання

УКРАЇНО, ТРИМАЙСЯ!!!

Разом – ми непереможні!

В єднанні – наша непоборна сила і непохитна міць!

Гуртуймося творячи добро, допомагаючи один одному.

Наші серця стукають в унісон: дружньою підтримкою, добрим словом, світлою молитвою та щирою допомогою. Усіма зусиллями ми наближаємо день перемоги добра над злом, любові над жорстокістю, правди над нечувано огидною брехнею.

Всі ми – частинка великого волелюбного серця України. Такі різні за характером, захопленнями, баченням, світосприйняттям, віросповіданням... Але, на сьогодні у кожного з нас невимовне горе – війна і найзаповітніше бажання – мирне небо над Ненькою Україною.

Ми свято віримо, що з Божою допомогою переможемо брехливого і нікчемного у своїй сутності, жалюгідного у своїх баченнях та прагненнях ворога.

Ми вистоїмо! Такий народ не здолати! У нас спільна мета і помисли: від маленької дівчинки, яка своїми тендітними ручками, допомагаючи мамусі, ліпить вареники для героя-татуса до старенького дідуся, який голірuch зупиняє танк ненависного ворога, захищаючи рідне місто.

Нас не здолати! Незламні духом, нескорені та свободолюбиві ми захищаємо найцінніше – Батьківщину!

Від отчого порогу до найвіддаленішого, але такого рідного куточку ЄДИНО УКРАЇНИ ми згуртовані величним прагненням СВЯТОЇ ПЕРЕМОГИ!

Наталія Січкоріз

В ЄДНОСТІ НАША СИЛА

Сьогодні Україна переживає не найкращі часи. Український народ змушений захищати свої території від російських окупантів. Але не дивлячись на складне становище, в якому перебуває наша держава, ми гідно відстоюємо нашу територіальну цілісність.

За весь час від початку конфлікту до України повернулися понад 80 тисяч українців, які вступили до лав ЗСУ. Саме в такій єдності і є сила нашого незламного народу. Ще з давніх скрутних часів український народ був єдиним, коли на наші землі ступала нога загарбника. Спільна біда або проблеми завжди об'єднують людей.

Більше кажучи, коли Україна зустрілась з «Рашистською» проблемою, нашу країну вирішили підтримати багато інших народів. Ми отримали величезну підтримку від таких країн, як США, Франція, Німеччина, Польща та багато інших. Ця підтримка виражалася від величезної матеріальної допомоги до мітингів на підтримку України по всьому світу. Така єдність уже об'єднує не один народ, а цілі народи.

Тільки з початку війни до захисників нашої держави приєдналося 20 тисяч іноземців з 52 країн світу. Маючи таку світову підтримку, нашому мужньо-

му народу просто немає чого боятися. А також маючи таку сильну армію, яка знаходиться на 19 місці в світовому рейтингу, перемога над окупантами обов'язково буде за нами. За час війни 20 військовослужбовців ЗСУ отримали звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка». Дивлячись з величезною скорботою на втрати нашої армії, ми повинні пам'ятати, що «герої не вмирають». Жертви українського народу були не даремні. На місце одного воїна придуть два, замість двох придуть ще три, а замість трьох прийде ще більше. Це і називають єдністю народу! Мабуть, завдяки такій єдності наш народ і зміг пережити стільки болю за усю свою історію.

Не зважаючи на війну, яка розпочалася не так давно і забрала вже величезну кількість дорослих та малих, батьків та дітей, чоловіків та жінок, ми повинні стояти разом одним народом. У нашій єдності наша сила! Ми повинні допомагати один одному на полі бою, на блокпостах, в бомбосховищах і у себе в домівках. Завдяки такій єдності ми переможемо, адже «Борітеся – поборете, Вам Бог помагає! За вас правда, за вас слава і воля святая!»

**Тимошенко Є.С., викладач
Захисту України:**

ВІЙНА ПРИЙШЛА У НАШ ДІМ

Для кожного свідомого українця з появою російського окупанта на території суверенної незалежної України настали важкі часи. Ніхто і не міг подумати, що у XXI ст., у цивілізованому суспільстві знайдеться місце нелюдським, середньовічним звірствам, яких сьогодні зазнає наша країна.

Наша держава пам'ятає свою споконвічну історію боротьби за волю, свободу та незалежність. Українське суспільство з початком війни, неабияк консолідувалось та згуртувалось, щоб дати відсіч російським загарбникам, які нещадно нищать нашу неньку-Батьківщину.

Одним із таких прикладів боротьби є діяльність свідомих українців, які прагнуть будь-що допомогти та бути корисними своїй країні.

Сьогодні ми маємо змогу пересвідчитись у численних прикладах громадського спротиву мешканцями чи не кожного міста нашої держави. Жителі міста Вінниці, а саме мікрорайону Малі Хутори, з перших днів початку російського вторгнення стали на захист своєї країни, й кожен намагається зайняти саме ту позицію, завдяки якій він зможе бути найбільш корисним. Одним із таких напрямків діяльності стало створення координаційного центру громадського спротиву проти російської війни, який було організовано на базі «Лицею №20 ВМР», директором, організатором та координатором якого є Слушний Олег Миколайович.

Свою миттєву діяльність розпочали зі створення штабу гуманітарної допомоги на чолі зі Слушним О.М. та колективом навчального закладу, який надає допомогу нашим військовим ЗСУ, допомогу територіальній обороні загалом та особливо з числа жителів мікрорайону, підтримці тимчасово переселених осіб із окупованих територій та бойових дій.

Іншим напрямком діяльності штабу є формування місцевого осередку територіальної оборони та охорони громадського порядку мешканців мікрорайону, до завдань якого у першу чергу входить захист населення від мародерства, що, на жаль, має місце в такі важкі часи, виявлення підозрілих осіб, які завдають шкоди нашому місту та безпосередньо діяльності ДРГ на території нашої громади. Усі ці заходи здійснюються у тісній співпраці з правоохоронними органами поліції, національної гвардії України та СБУ.

Мені як одному з організаторів надзвичайно приємно за своїх сусідів по

мікрорайону, які з перших днів війни у тій чи іншій мірі долучилися до захисту своєї країни. Інколи я щиро дивувався, коли люди телефонували і пропонували 10 т арматури для виготовлення іжаків, яку віддавали абсолютно безкоштовно; коли літня жінка запропонувала 6-ти метрові рейки для протитанкових іжаків, але просила приїхати й забрати, бо сама не зможе їх зрушити; коли уже вдосталь паливних речовин, проте не вистачає якихось 3 літрів розріджувача, а тобі дають 40 л; коли для побудови душових кабін, на швидку руку, в навчальному закладі для переселенців потрібно тонну піску, а привозять 10 тонн та багато іншого - і усе це силами невеличкої громади. Усе це, звісно, вражає.

Хочеться зауважити і про місцеву інфраструктуру: усі без винятку магазини різного спрямування надають посильну допомогу нашим захисникам на передову, територіальній обороні, переселенцям та просто місцевим жителям, які мають критичну ситуацію в умовах війни.

Не можна не відмітити титанічну працю нашого місцевого волонтера Півнюка Ігоря та ряду інших, які не покладаючи рук шийють тисячі і тисячі тактичних розгрузок щоденно для наших воїнів.

Поряд із тим є речі, які сприймаються важко: коли приходять дідуся, якому під 70-т уже, зі сльозами на очах і просить задіяти його у діяльності штабу, бо його в армію не беруть. І він готовий до будь-якої роботи, запевняючи, що за потреби може і зброю взяти до рук. І це далеко не поодинокі випадки. Жажливими є оповіді переселенців, які змушені були залишити свої домівки, рятуючись від війни.

З таких, здавалося б, звичних на перший погляд речей: сім'ї, родини, мешканців мікрорайону, громади, міста, регіону, краю, держави і починається велич нашої країни, від малого до старого, хто об'єднаний спільною метою. І вже точно не про нас добре відомий вислів, який приписують українцям, – «моя хата скраю, я нічого не знаю».

На завершення я хочу подякувати усім, усім без винятку мешканцям свого мікрорайону за кожний громадянський, цивільний, військовий внесок, який робить щодня нас на крок ближчими до перемоги та особливо подякувати та схилити голову перед нашими хлопцями в ЗСУ.

Душу Богу, волю народу, совість собі.

Слава Україні, Героям Слава!

Кермаш В.С., викладач суспільних дисциплін

В один «страшний» ранок ми прокинулися у новій реальності – країні війни! Не зважаючи на «попередження», наш мозок, наша свідомість відмовлялися вірити, що сьогодні – в XXI столітті може бути війна. Та війна, про яку більша частина нас читала в книжках чи бачила у фільмах. ...Уже більше 40 днів ми бачимо це - за вікнами наших будинків, над нашими головами, в очах дорогих нам людей.

Сьогодні Україна, як ніколи, згуртована! Ми як один захищаємо свою рідну землю, відстоюємо власну свободу – кожен на «своєму фронті». І найголовніше зараз розуміти про важливість і необхідність роботи та зусиль кожного. Це дає додаткову енергію та поштовх до кращого результату, наближає нас до перемоги.

Як би це жорстоко не звучало, та насправді – війна – це іспит. Іспит на можливість бути творцем свого життя, незважаючи на ті обставини, які пропонує сьогоднішня. А іспити, як ми

знаємо, - досить стресовий процес. Часто у стресовому стані, під час сильної втоми, людині важко приймати підтримку, точніше – зрозуміти, що їй необхідно в цей момент.

І тут найважливіше – залишатися самим собою, зберігати внутрішню стійкість та спокій, навіть незважаючи на втрати та обмеження. Пропоную кілька способів цього досягти.

Найперше - важливо розуміти: усі почуття, які ми зараз відчуваємо, переживаємо, є нормальними. І ви у своїх почуттях і емоціях – не самотні!

Складіть та дотримуйтеся розпорядку дня. Обов'язково включіть туди довоєнні звички (вони утворюють острівці психологічної безпеки). Завдяки таким звичкам ваша підсвідомість розуміє, що ми живемо далі та маємо надію на перемогу.

Дбайте про свої базові потреби в їжі, воді, теплі та сні. Це теж одна із ознак стабілізації життя, до того ж допомога нашому організму у боротьбі зі стресом. Пам'ятайте: не варто ігнорувати проблеми зі своїм здоров'ям чи здоров'ям рідних.

ВІЙНА ЗМІНИЛА ЖИТТЯ ВСІХ...

Щоденно виділяйте хоча б 20 хвилин на те, що вам подобається. Це може бути читання, прогулянка на свіжому повітрі, прослуховування музики, перегляд кінофільмів, чи, навіть, серфінг у мережі (це мають бути не новини!!!).

Сьогодні важливо знати, що відбувається в країні чи за її межами, але це не означає сидіти в новинах цілодобово. Виділіть собі пів години у день на те, щоб дізнатися усю актуальну інформацію. І пам'ятайте: довіряти варто лише перевіреним інформації, достовірним каналам зв'язку.

Важливо! Не соромтеся просити про допомогу, якщо в ній є необхідність. І допомагайте тим, кому це потрібно, якщо ви це взможі зробити.

Коли відчуваєте потребу, робіть вправи для зниження стресу. Пам'ятаєте, що врятувало нашу планету від руйнування у фільмі «П'ятий елемент» - чотири стихії природи.

Земля: поставте ноги на підлогу та відчуйте, як міцно ваші стопи стоять на землі (підлозі). Дозвольте собі насолодитися відчуттям стійкості та сили, яке виникає від контакту з підлогою.

Вода: можна уявити улюблений смаколик і відчуття, як рот наповнюється слиною. Виділення слини допомагає розслабитися.

Повітря: зробіть 4 глибоких вдихи. Відчуйте, як повільно наповнює живіт повітря, і потім переміщується у груди. Видихайте також повільно. Можна покласти одну руку на живіт, а іншу - на груди, щоб відчуття, як вони по черзі підіймаються та опускаються.

Вогонь: уявіть або згадайте приємне місце, людину або заняття, яке наповнить вас відчуттям душевного тепла та впевненістю.

І ще одне, запам'ятайте: обійми – стратегічно важливий ритуал.

Вікторія Самойленко, психолог

ПРАВДА ПРОТИ БРЕХНІ!

Всесвітньовідомий вислів «хто володіє інформацією, той володіє світом» сьогодні є дуже актуальним у боротьбі проти російських окупантів. Людству сьогодні не вистачає достовірної інформації про боротьбу Українського народу за свою свободу, державу та існування. Російська брехлива машина вже багато років намагається ввести в оману цілі держави світу. Сьогодні ми як ніколи бачимо результат їхньої роботи. Про те, як вони брехливо хочуть приховати звітства, які вчинили над Українським народом.

Ще у 2014 році за даними американського видання «Вашингтон пост» російська військова розвідка (ГРУ) створила більше 30 псевдо-українських груп і акаунтів у соціальних мережах, а також 25 «провідних англомовних» видань. Видаючи себе за простих українців, працівники ГРУ вигадували новини та поширювали коментарі, щоб налаштувати проросійських громадян проти протестувальників. У лютому 2017 року російський міністр оборони визнав існування в Росії «сил інформаційних операцій».

Від часу проголошення незалежності України Російська Федерація веде постійну інформаційну війну проти України. Тому наше завдання долучитись до боротьби і протистояти брехні на всіх фронтах. До нашого війська входять тисячі випускників. Завдяки тому, що наш навчальний заклад має напрямок підготовки саме з інформаційних технологій наші учні і випускники швидко орієнтуються в інформаційному просторі, оволодівають новими технологіями, вступають після закінчення училища до вищих навчальних закладів, і можуть швидко протистояти ворогу. Теперішній світ будується саме на таких рейках. Сучасні технічні засоби в тому числі і військова техніка керуються комп'ютерними програмами. Переваги такої зброї ми бачимо на полях боїв. Для освоєння і керування цією технікою потрібні підготовлені фахівці. Тому починати потрібно із вивчення і застосування комп'ютерної техніки та програмного забезпечення, оволодівати робітничими професіями, а потім продовжувати навчання у профільних вищих навчальних закладах. Хочу відмітити, що зі слів наших випускників їм значно легше оволодівати знаннями, маючи за плечима робітничі професії, пов'язані саме з комп'ютерними дисциплінами.

Учні, які навчалися чи навчаються за

професіями: «Оператор з обробки інформації та програмного забезпечення», «Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин», «Фотограф» вміють створювати сайти, працювати в будь-яких соціальних мережах, вести блоги, обробляти графіку, здійснювати якісний монтаж відео, писати прості програми, макетувати газети та журнали, ремонтувати техніку, встановлювати потрібне програмне забезпечення і багато чого іншого так потрібного сьогодні при боротьбі на інформаційному фронті. Не можемо зупинитися на роботі фотографів. Їх робота сьогодні дуже важка, але як ніколи потрібна. Адже саме вони наглядно демонструють всі достовірні факти страшних злочинів рашистів і радують нас перемогами наших ВСУ та простих Українців, коли публікують свої роботи як горить техніка злочинців. Випускники, які брали участь у конкурсах з веб-дизайну та комп'ютерної графіки, що багато років проводиться нашим Вінницьким національним технічним університетом, долучаються до створення волонтерських сайтів, чат-ботів і застосунків, корисних в умовах війни. У кібервійськ є свій фронт і тут триває боротьба з сильною перевагою українців. Мабуть, вже всі вивчили, що таке DDOS-атаки, проте, як на мене, набагато більшого клопоту ворогові завдають зломи інфраструктурних об'єктів та баз даних. Створення хаосу дезорієнтує противника та виводить з ладу його логістичні центри та мережі. Велика кількість брендів вже свідомо пішла з російського ринку. Компанії не хочуть вести бізнес з тими, хто розпочав та веде війну. Вищезгадані фактори спричиняють великий дефіцит інженерних кадрів у всьому світі. Якщо раніше сумарна кількість ІТ-вакансій у світі становила близько мільйона розробників, то нині ця цифра збільшилась.

Впродовж наступних декількох місяців, а то й років, варто очікувати попит на ринку ІТ. Українські спеціалісти, у порівнянні з іншими, однозначно матимуть перевагу. Тому раджу нашим випускникам з ІТ професіями вступати до ВУЗів і заповнювати цю нішу.

Сподіваюсь, що дуже скоро ми зустрінемося в стінах нашого навчального закладу як і з учнями, так і з майбутніми абітурієнтами і будемо разом відбудовувати країну та будувати плани на подальше щасливе життя в нашій рідній, квітучій і любій Україні.

Мирного неба!

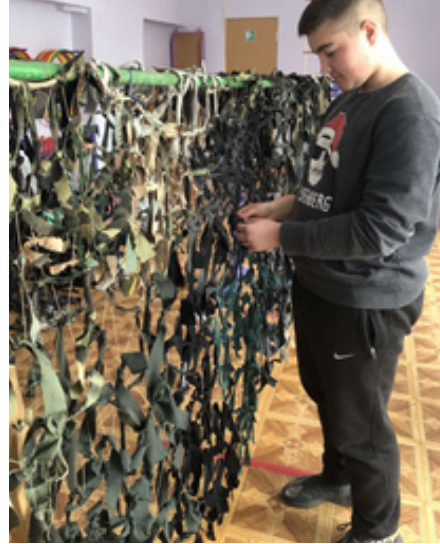
Воронюк О.М., заступник директора

ПІСЛЯ ПЕРЕМОГИ УКРАЇНА ЖИТИМЕ У СВІТІ ХОРОШИХ ЛЮДЕЙ

Озброєння, резерви, спалені танки, літаки та цифри втрат – це ще не все про війну. У цій невеличкій статті, керівництво групи №35 хоче розповісти про здобувачів освіти, які просто хочуть допомогти та наблизити день Перемоги.

Працюючи з групою з перших днів їхнього навчання в нашому навчальному закладі приділялась велика увага військово-патріотичному вихованню.

Війна Росії проти України вмиє докорінно змінила життя української молоді, здобувачі освіти групи №35 не стали винятком. З перших днів війни більшість здобувачів освіти групи, а це юнаки у віці 18 років, вступили до лав територіальної оборони різних громад Вінниччини.

Під час спілкування із здобувачами освіти за допомогою соціальних мереж керівництво групи все більше дізнавалось, як кожен із цих ще юних хлопців намагається допомогти. Зокрема, декілька здобувачів освіти – волонтери, які доставляють адресно продукти, речі першої необхідності, інші плели маскувальні сітки, хтось допомагав готувати їжу для тимчасово переміщених осіб та військових.

А ще ми всі добре розуміємо, що перемога – це завдання не лише влади, армії, а й кожного з нас, хто вносить невеличку лепту у перемогу.

Керівництво групи №35 Колісник К.В., Расулова Т.М.

РАЗОМ МИ СИЛА!

З першого дня війни мешканки села Великі Крушлинці зайняли дуже активну громадянську позицію щодо допомоги нашим захисникам.

Організувала жінок завідувач клубу, де усі охочі мали змогу докласти власні зусилля до випікання смаколиків військовим ЗСУ та членам ТО. Розпочали випікання з доби ще 25 лютого, а ми з Настею приєднались 26 лютого. Спочатку пекли щодня – печиво, налисники, іншу здобу, а зараз – за замовленням волонтерів.

Кожен приносить з дому щось на начинку, мешканці довколишніх сіл теж допомагають: хто бочкою молока, хто 2 мішками борошна, з часом підключились і волонтери. Жінки, у котрих є корови, дають сир на начинку, інші - яйця курячі, а дріжджі і ванільний цукор купуємо по черзі.

Люди дуже швидко об'єдналися та зреагували на потребу підтримати наших воїнів, які сьогодні дають гідну відсіч армії агресора! Тішить, що наші люди щедри, добрі, готові до дії.

Для кожного військового наші смаколики - це нагадування, що десь там на нього чекає родина: мати, дружина, кохана, сестра, діти або й внуки, що він воює за них.

Ми віримо, що разом ми – сила. Перемога за нами! Слава Україні! Хіліоті Тетяна та Ляшко Анастасія, з. о. г. №2

«НАЦІЇ ВМИРАЮТЬ НЕ ВІД ІНФАРКТУ, СПОЧАТКУ ЇМ ВІДБИРАЄ МОВУ»

Знову й знову повертаємось до теми про прямий неодмінний зв'язок мови та держави. Стільки слів й аргументів наведено, стільки наукових статей і віршів написано... Але вкотре ми «натикаємось» на наші «мовні граблі», і вони б'ють нас дедалі сильніше.

Мова – не просто засіб спілкування – це генетичний код нації, це та відмінність, яка дозволяє виокремлювати один народ з-поміж інших.

Древні римляни ділили людей на цивілізованих і «варварів» за мовною ознакою: хто не говорив латиною – той варвар (інший, чужий). А однією з причин розпаду цієї ж непереможної імперії – стало масове заселення і змішування римлян з германськими племенами. Тобто із ослабленням сфери впливу латиниці – почався занепад Римської імперії і її поділ на менші держави (Італію, Німеччину та Францію), які теж вирізнялись поміж собою мовою.

Ще один приклад – євреї, народ, який історично був розпорошений по всьому світу й протягом тисячоліть не мав своєї держави. Але мав свою мову, завжди! І після створення Ізраїлю, ні в кого не було сумніву, що державною мовою буде іврит.

Мова об'єднує, згуртовує, наповнює, вирізняє з-поміж інших. Мова – це зброя, яка вбиває усі сумніви щодо національної ідентичності, а також щит, який охороняє народ.

Як багато проблем і горя вдалося б уникнути українцям, якби ми усі разом дружно зрозуміли, якою важливою для нас є українська мова! І що цінувати її потрібно не менше, ніж свободу, віру й державу!

Тож говоріть нашою солов'їною, думайте нею, пишіть і дорожите, ростіть своїх дітей в любові й повазі до рідної мови! Тільки тоді ми вийдемо з цього кола страждань і станемо справді великим народом вільних і щасливих людей.

Вірю в нас – українців! Ми переможемо і все буде Україна!!!

Микола Вижга, викладач української мови і літератури

МОВА. ЇЇ ЗНАЧЕННЯ, ПОРАДИ ЩОДО ПЕРЕХОДУ ТА ВДОСКОНАЛЕННЯ

Питання мови останнім часом є доволі гострим, оскільки є жертви російської пропаганди, які стверджують, що немає різниці, якою мовою говорити (тоді чому не українською?), вони так звикли: російська - їхня рідна мова, а українська – державна, когось так батьки виховали, і далі за списком. Безліч причин нічого не змінювати і жодної причини для змін.

Сьогодні є принаймні щонайменше одна причина для переходу – це війна Росії проти України. Я прихильниця думки, що в Україні панують українці, які говорять українською. Ніяких язиків, для них є «страна агромная».

Ось що пише про питання мови українська письменниця Лариса Ніцой:

«Ця війна надовго. Або ні. Вона буде йти до тих пір, поки українська нація не одужає... Є ще одне хворобливе питання – мовне. В Україні не може бути двомовності. Мова і язик представляють собою два протилежні протидіючі світи. Вони завжди боротимуться між собою. Два світи боротимуться: московитський і український. Мова і язик боротимуться. ЗАВЖДИ. Поки не переможе хтось один.

Українці, які тягнуть в український світ язик, допомагають перемагати йому. Користування язиком породжує в мізках москвофільство. Ти хочеш чи ні, а, користуючись язиком, слухаєш московитську музику, дивишся московитське кіно, читаєш московитську класику, і – напрацьовуєш прихильність до їхньої культури, їхнього світогляду... Тепер ми знаємо, що таке їхня культура і кого вона виховує. Насаджування їхнього світогляду приходить з язиком. Якщо ви ще не такий – то це лише питання часу. Тому Путін так наполегливо в кожних пунктах переговорів просуває питання язика. Бо це як вірус. Через який в головах українців легко вмонтувати вірусні «програми». Українці – які тягнуть язик в український світ – тягнуть троянського коня, який руйнує український світ, тягнуть вірус... Пам'ятайте одне: переможе УКРАЇНСЬКА УКРАЇНА. Іншого не дано. Як одне слово може принести в країну війну?»

Ті, хто почули російську від тебе, теж починають говорити російською, сюди ж «більша аудиторія», «престижніше». Почали не тільки говорити, а і писати, вести бізнес. Діти починають вчити російську в школах, думати російською, тому що це мова, якою говорять їхні батьки. Діти не розуміють, чому так сталося, і говорять: «Какая різниця?!», тому що справді так вважають. НЕ ЗНАЮТЬ ІСТОРІЇ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ, ТОМУ ЩО НЕ ЗНАЮТЬ САМОЇ МОВИ.

Діти та дорослі думають російською, не знають, хто вони: українці чи росіяни? З'являється думка: «Говорю я ж російською, то може в Росії мені буде краще?»

«Країна-миротворець» їде тебе визволяти з лап українського агресора, бо ти ж говориш російською - отже, ти росіянин.

Привід для війни, адже держава не віддасть свої землі. Війна.

Декілька порад щодо переходу на рідну мову:

Особисто я рекомендую стежити за діяльністю Андрія Шимановського та «Твоєї підпільної гуманітарки». Мені з поліпшенням мови допомагають вони і весь український контент, який стрімко розвивається, ним ділюсь на своїй Інстаграм-сторінці. Шукайте Пані Одарку). Якщо одразу важко - переходьте поступово!

Наприклад, почніть спілкуватися українською в себе в родині, або серед найближчих друзів. Або, коли потрапляєте до нового кола спілкування, спілкуйтеся одразу українською.

Закордоном лише українська! Тоді вас не переплутають з росіянами, яких в світі зараз люблять ще менше, ніж раніше. Навіть, якщо ваша українська неідеальна - говоріть нею!

Пишіть українською! Намагайтесь писати українською мовою всюди: Інстаграм, Твіттер, Фейсбук, ділове листування, чати з рідними і ОСББ Вайбер. Видаліть російську клавіатуру і використовуйте лише українську.

Зовнішні сервіси українською! Коли обираєте мову інтерфейсу у банкоматі, оберіть українську. У ресторані попросіть україномовне меню. Нагадую: змініть у налаштуваннях свого смартфона мову інтерфейсу на українську.

Вітайтеся українською! Коли наступного разу замовлятимете зранку каву у баристи в кав'ярні, то скажіть «Привіт!» замість «Здравствуйте». І вам з баристою приємніше, і кава смачніша.

Не соромтесь!

Ніхто не сміятиметься над вашою вимовою. Єдиний спосіб оволодіти мовою – регулярно її застосовувати. Що більше ви говоритимете українською, то легше й краще вам це вдаватиметься.

Читайте українською! Купуйте українські книжки, газети та журнали, дивіться українські передачі, слухайте україномовне радіо. Дивіться фільми українською (український дубляж - завжди якісніший за російський).

Мобілка україномовна! Переведіть мову інтерфейсу свого смартфона на українську (навіть, якщо це англійська, а не російська). Таким чином, ви щодня, щогодини контактуватимете з українською мовою.

Одарка Нагірна, з.о. групи №17

ІСТОРИЧНИЙ ЕКСКУРС 400-ЛІТНЬОЇ ЗАБОРОНИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Українську мову обмежували, забороняли і відмінляли протягом останніх чотирьох сторіч. Офіційно - циркулярами, указами, законами, анафемами тощо.

1622 р. — наказ царя Михайла з подання Московського патріарха Філарета спалити в державі всі примірники надрукованого в Україні «Учительного Євангелія» К. Ставровського.

1720 р. — указ Петра I про заборону книгодрукування українською мовою і вилучення українських текстів з церковних книг.

1729 р. — наказ Петра II переписати з української мови російською всі державні постанови і розпорядження.

1763 р. — указ Катерини II про заборону викладати українською мовою в Києво-Могилянській академії.

1769 р. — заборона Синоду РПЦ друкувати та використовувати український буквар.

1775 р. — зруйнування Запорізької Січі та закриття українських шкіл при полкових козацьких канцеляріях.

1862 р. — закриття безоплатних недільних українських шкіл для дорослих в підросійській Україні.

1863 р. — Валуєвський циркуляр про заборону давати цензурний дозвіл на друку-

вання україномовної духовної і популярної освітньої літератури: «жодної окремої малоросійської мови не було і бути не може».

1892 р. — заборона перекладати книжки з російської мови українською.

1895 р. — заборона Головного управління в справах друку видавати українські книжки для дітей.

1911 р. — постанова VII-го дворянського з'їзду в Москві про виключно російськомовну освіту й неприпустимість вживання інших мов у школах Росії.

1914 р. — заборона відзначати 100-літній ювілей Тараса Шевченка; указ Миколи II про скасування української преси.

1914, 1916 рр. — кампанії русифікації на Західній Україні; заборона українського слова, освіти, церкви.

1926 р. — лист Сталіна «Тов. Кагановичу та іншим членам ПБ ЦК КП(б)У» з санкцією на боротьбу проти «національного ухилу», початок переслідування діячів «українізації».

1933 р. — телеграма Сталіна про припинення «українізації».

1938 р. — постанова РНК СРСР і ЦК ВКП(б) «Про обов'язкове вивчення російської мови в школах національних республік і областей», відповідна постанова РНК УРСР і ЦК КП(б)У.

1958 р. — закріплення у ст. 20 Основ Законодавства СРСР і союзних республік про народну освіту положення про вільний вибір мови навчання; вивчення усіх мов, крім російської, за бажанням батьків учнів.

1970 р. — наказ про захист дисертацій тільки російською мовою.

1972 р. — заборона партійними органами відзначати ювілей музею І.Котляревського в Полтаві.

1973 р. — заборона відзначати ювілей твору І.Котляревського «Енеїда».

1978 р. — постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи щодо подальшого вдосконалення вивчення і викладення російської мови в союзних республіках» («Брежнєвський циркуляр»).

1983 р. — постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про додаткові заходи з поліпшення вивчення російської мови в загальноосвітніх школах та інших навчальних закладах союзних республік»

1984 р. — початок в УРСР виплат підвищеної на 15% зарплатні вчителям російської мови порівняно з вчителями мови української.

1984 р. — наказ Міністерства культури СРСР про переведення діловодства в усіх музеях Радянського Союзу на російську мову.

1989 р. — постанова ЦК КПРС про «законодавче закріплення російської мови як загальнодержавної».

1990 р. — прийняття Верховною Радою СРСР Закону про мови народів СРСР, де російській мові надавався статус офіційної.

2012 р. - прийняття Верховною Радою України проекту Закону «Про основи державної мовної політики», який загрожує значним звуженням сфери використання української мови у ключових сферах життя в більшості регіонів України.

Джерело – «Історична правда» Кермаш В.С., викладач історії

СВІТ ЧЕРЕЗ ОБ'ЄКТИВ

Свідоцтво
про
реєстрацію
Серія ВЦ
№696-54-Р

Назва видання:
«Молодіжний вісник»
Видавець та
засновник: ДПТНЗ
«ВМВПУ»
Відділ розповсюдження:
(0432) 61-23-32
Ціна: договірна

Головний редактор: Тютюнник М.М.
Літературний редактор: Ластівка І.В.
Редколегія газети «Молодіжний вісник»:
Березюк Л.В., Гнатюк О.М., Расулова Т.М.
та члени учнівського самоврядування.
Фотокореспонденти:
Пугач І.О, Турченкова Т.В., Чемес О.С, Семенов О.В.
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця, вул. Стрілецька, 5, Т: (0432) 61-23-52

Статті публікуються у порядку обговорення.
Автори надрукованих матеріалів
відповідають за добір і точність наведених
фактів і даних, інших відомостей.
Редакція залишає за собою право редагу-
вати та скорочувати текст.
Рукописи не рецензуються і не поверта-
ються.
Думки авторів публікацій не завжди
збігаються з точкою зору редакції.

Віддруковано в друкарні
ТОВ «Прес Корпорейшн
Лімітед», м. Вінниця,
вул. Чехова, 12а.
Телефон:
(0432) 55-63-97
Замов.№21 75 05
Тираж: 1000 шт